

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К-По₂ 48/2010**

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 24.јануара 2014. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан. Седите.

Присутни су заменик тужиоца за ратне злочине Драгољуб Станковић,
затим браниоци Ђорђевић, Палибрк, Брадић, Стругар, Борковић и
Шћепановић.

И сада ко кога мења?

АДВ. ВУЧИЋ ШЋЕПАНОВИЋ: Ја Перовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви Перовића, Ви Радића? Значи Ђорђевић Радића. Онда
Шћепановић Перовића, Крстића Борковић мења, онда Бобот и Петронијевић?

АДВ. СНЕЖАНА МИЛИЋЕВИЋ: Адвокат Снежана Милићевић по заменичком
пуномоћју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Бобота и Петронијевића. Добро. Хвала.

Пуномоћници нису ту. И онда, да ли су то сви онда браниоци је ли тако?
Јесу Сви браниоци. Добро.

Онда ту су оптужени Николић, Поповић, Булатовић, Богићевић, Момић,
Миладиновић, Мишић, Корићанин, Кастратовић, Брновић и Сокић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

да се претрес одржи, односно да се настави са изношењем завршних речи.

И остали су још браниоци Палибрк и оптужени. Значи адвокат Драган
Палибрк, бранилац Николић Милојка.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК:

Уважена колегинице, ја би пре него што кренем своју завршну реч, али у
крајњој линији нека и то буде део моје завршне речи, истакао односно осврнуо
се на завршну реч коју је мој уважени колега тужилац изнео, прочитао сам је
детаљно, саслушао сам је, има ту 70 страница добрих, и онако делује 70
страница да је многа тога речено, мени се чини да није речено ништа, јер када
пажљиво прочитамо тих 70 страница оних рецимо 30-так првих, или 20-так иде
на описивању некакве конструкције којом се доказује наводна умешаност
првоокривљеног Топлице, а онда после тих 20-30 страница он практично чита
своју оптужницу и чита онако кроз предлоге, само што сад наводно су сви ти
његови предлози и доказани, и докази који су изведени пред судом, сви су они
доказани, па је то да је овај урадио то и то, потврдио овај и овај, да је овај урадио
то и то потврдио је овај и тако у 71 страници. Ни у једном делу своје завршне

речи не каже, не цитира, да помогне у крајњој линији овом већу где је који пасус, који исказ, у ком исказу, многи сведоци су давали више исказа, где у ком исказу је тај неко, уопште не говирим сада о појединачно, ни за једног није рекао, где је на којој страници који пасус, који ред, као што сам ја био доследан током целог овог поступка, и ту се извињавам као што се и за много штошта друго извињавам целом већу, што сам био досадан, са стварно упутим најдобронамерније и на страницу и на пасус и шта је ко рекао, не би ли на тај начин барем покушао да помогнем мом клијенту. Тужилац говори и препознавањима, ту сам више оседео објашњавајући да су та препознавања како су они вршили без истраге, без иједног браниоца, без иједног ајде да кажемо меродавног, без суда, без ичега, ја сам о тим препознавањима рекао шта сам имао да кажем, нажалост и они су прошли као докази, али чак и у тим препознавањима не знам да је ико рекао ја сам препознао са сто посто сигурношћу, пазите такви злочини, па то су стотине злочина, па то се памти и лица, не тужилац то су 50-60, можда је, можда и није, сигуран сам, нисам сигуран, а и ви сте искусно веће за ратне злочине, имали смо овде заједно много предмета где се итекако сећају када је неко нешто урадио, ма сећају се не један него петоро њих, препознају те фацие, а не покажем једну, не једну фотографију, него пет готово истих где је једно лице, па дај, па и ја би рекао да је он. И сада је то препознавање, врхунско, законски изведено препознавање. Али добро. Тужилац очигледно, то је на крају у својој завршној речи несумњиво и рекао да базира одговорност свих тих лица зато што су били присутни на лицу, зна да су били присутни на лицу места или су му неки докази то дојавили, неки извори, били су присутни, нису се ништа, све и да нисте ништа урадили, нисте ништа урадили да спречите то, криви сте ви нема проблема, ево вам по 20 година затвора, врло је то мала казна и нема никаквих проблема, били сте ту, били сте припадници јединице што нисте спречили, а били сте припадници јединице, шта ћемо са овим стотинама дуригх војника које сви описују, и полицајац, шта је са њима. Неко од мојих уважених колега бранилаца рече па овде сви помињу разне и оклопне јединице и мноштво војске, него ми ови делују овако „Шакали“ делују баш страшно упечатљиво, ма то су ти зликовци, њих ћемо да хватамо за врат, они ће да плате за све. И могуће да је ту тужилац у праву, да једноставно ниси спречио нешто да се деси, крив си, то је на неки начин мој уважени колега Ђорђевић рекао, ниси спречио, можда ти нађемо и ту кривицу, био си присутан, и о.к. само што имао сам ту прилику, ту несрећу у свом животу која ми је скратила живот, да будем на ратишту, ма врло добро знам шта је ратиште, није то баш седење у тужилачком салону или топлој судници и тако даље, па одавде моралисање шта и како је, то су ме као једног од најбољих студената права подигли да идем да браним, тако да не могу баш сто посто да се сложим са тим да ме било ко шта тамо питао, шта сам све видео, доживео и тако даље. Сада имам у војној књижици то ми пише, то ми је још једино остало од тога. Међутим наравно тужилац не истиче овај је конкретно радио то и то, а то га видео па потврдио, па на законит начин препознао или га снимиио неко, него не, то па онда када не може да определи, индивидуализује шта је ко радио, онда сви су палили, ево има у оптужници, сви су палили, сви су пљачкали, сви, то вероватно опет понављам и ви као искусно веће нисте доживели вероватно у каријери да су сви,

па сви ћемо онако ђутуре само да још пронађемо колико још тих сто било па ћемо и њих да убацимо. Значи то је завршна реч, тако је било и 58 оптужница колико је овде тужилац избацио током овог поступка, тако су му извођени и доказ, али то је све најмање битно, ипак је битно да смо овде имали једног храброг човека, господина Рашковића, писца, то је закључак био тужиоца, ово су ваљда овде кукавице, а он је био тај храбар човек, патриота, не знам више, нисам баш све те хвалоспеве успео да попамтим, али једно ми само није јасно, а што тај храбар човек, песник, епска личност, велики патриота и уметник, а што он тада није спречавао, што он који има метар 90 и нешто, 21 годину, како се у нашем народу каже „волу реп да ишчупа“, па што он није спречио, што он није спречио, што тада није био патриота, храбар, него када се опросте све казне, када слободно шета градом, онда наравно нема никаквих проблема, ту је патриотизам велики, ту се показује велика храброст, за добру корист од тога. Ето то је отприлике и хвала вам у том смислу што сте ми дали да прочитам и поново да се осврнем на оно што је мој колега тужилац рекао.

Ја сам мислио да причам чак и више од мог пријатеља и колеге Горана Петронијевића, али обећао сам да ћу због експедитивности написати своју завршну реч па ћу, али ћу морати да негде застанем да неке ствари објасним. 01. априла ове године навршиће се пуних 20 година мога рада у адвокатури и на ту чињеницу сам веома поносан, за тих 20 година рада имао сам срећу или несрећу да поступао као бранилац у, ово ми је 10 предмет за кривична дела ратни злочин што пред овим одељењем које веома добро познајем и поштујем, што у Хагу, што на Косову и Метохији, и тамо сам истина са телохранитељима и обезбеђењем, ишао да браним једног човека. Радећи, то сам радио за државу, радећи све те предмете успео сам да установим нека правила која су се у мањој или већој мери понављала од поступка до поступка, и која су нажалост играла доминантну улогу у тим поступцима. Та правила огледала су се у огромном протеклу времена од настанка злочина па до процесуирања одређених лица, у одсуству многих материјално правних доказа који би нам били неопходни или незаобилазни у многим другим поступцима, а који нису везани за ратне злочине, многа убиства, силовања, овде знамо шта све треба да се уради да би пресуда била правно ваљана и чврста ко темељ. У огромном упливу политике, то је оно што је најжалосније и лобистичких интереса у оваквим поступцима, и практично њихово одлучивање о исходу поступка, то ме мало нешто назнала ова пресуда несретном генералу Лазаревићу јуче од 14 година, тако да ми не замерите, на пренаглашеном давању значаја људској речи, као доказном средству без разлике да ли се радило о окривљеним којекаквим заштићеним сведоцима организованим или инстурираним групама сведока или погрешно интерпретираним изјавама, пошто један сведок 50 различитих изјава дава, све то прође. То су само нека од правила која сам истакао, са којима сам се ја суочио, па тако на пример у једном од предмета, сви га знамо, чувени случај „Шкорпиони“, где сам имао несрећу да учествујем током истраге као ангажовани бранилац, имали смо као један доказ, једну наснимљену траку, како је та трака дошла до суда, до тужилаштва прво, многи знају, многи не знају, није ни битно, да ли је законито, да ли незаконито, то је било друго питање, али на тој траци се све види, види се шта је ко радио, шта је ко чинио, просто не може ту да

се брани човек нисам то ја, то је чврст доказ, такав доказ суду помогне да одлучи без икакве дилеме. Ми смо као браниоци наравно оспоравали, тај мој клијент је у међувремену и погинуо, то сам сад чуо, данас сам чуо то, буквално, током нове године. Значи имао сам један предмет где су били стенограми са одређених седница, где се јасно, где су се разнавали гласови и шта је ко наређивао, говорио, значи потписивао, што јуче рече колега Петронијевић, неке наредбе су писмене, виде се, лепо зна се ко је шта потписао и то је исто нешто што суду помаже, без икакве дилеме да о нечему донесе одлуку. Али има и предмета где није било овако чврстих доказа као рецимо у „Гњиланској групи“ где сам више пута мењао колегу Петровића Владана који је ту поступао као бранилац, па сам мало и тај предмет проучио, сви су ослобођени, није било доказа, није било чврстих доказа који би нам несумњиво рекли да то су та лица учинила то и то. Као што сам рекао у овим случајевима у којима такозвани заштитени сведоци, окорели криминалци, инструирани и лоше координирани сведоци требају суду да помогну у одлучивању да се одлука базира искључиво на исказима и противзаконитим препознавањима, ту мислим и то је моја нека скромно мишљење и став, да нема правилне одлуке, тешко је ту суду да одлучи, шта год одлучи негде ће бити у криву. И ту ни овом већу није лако, то сам сигуран. Један од таквих случајева је и овај наш несретни случај јер једино што смо ми могли након ових дугих четири године колико траје овај процес, са сигурношћу да установимо, је чињеница да се тих ратних дана на територији општине Пећ, да су се десили страшни злочини. Нажалост не само тада, ово што је везано, него што је исто више колега причало, то је била пракса нажалост и на другим деловима и са другим жртвама и са другим последицама. Међутим, нисмо установили ни тачан број људи, чак и ни тужилац ту није био сигуран колико је, па је и у завршној речи тако рекао, је заиста погинуло, страдало. Нисмо установили да ли су поуздано сви покојници страдали у дане, начин и у месту како је то у оптужници наведено, и оно што је најбитније нисмо установили ко је заиста починио све ове свирепости. Можда уважени колега тужилац мисли да је све јасно после епископских надахнутих изјава Рашковић Зорана и после незаконито изведених препознавања, да је ту све јасно, али гарантујем да није. Ако је циљ овог поступка који је тужилаштво покренуло био да се покаже како се Србија бескомпромисно обрачунава са негативним стварима из своје блиске прошлости, онда је поступак имао ефекта, ако је циљ био да се задовоље различити лобистички интереси и групе, и убрза напредак наше вољене земље ка Европској унији, опет смо постигли ефекат, ево кренусмо и 21. те преговоре, то нам доноси и бољи живот и перспективу и овај посутпак је дао допринос. Међутим, ако је циљ поступка био утврђивање материјалне истине, и исправљање неправде, онда нисмо далеко одмакли и стварно мислим да нисмо далеко одмакли.

На почетку свог излагања сам иако то ретко чиним намерно навео податак колико дуго без прекида са одређеним успехом радим овај посао, и сматрао сам да ми толике деценије рада на доста сложеним случајевима дају неко елементарно право да се барем надам да ће ми бити омогућено да професионално и савесно браним свог клијента. Међутим сматрам да у овом поступку нека моја права као браниоца јесу била ускраћена и ја ћу то покушати да образложим. Једно од оснвних права браниоца у кривичном поступку је да

предлаже доказе који би ишли у прилог његовом брањенику, ја током овог поступка нисам предложио извођење много доказа, али ми ниједан није усвојен, ниједан и ово ми је први пут у каријери да ми ниједан предлог који сам предложио није био усвојен, можемо то и да погледамо, проверимо, али нажалост тако је. Током целог поступка много пута сам истицао образложене и правремене приговоре на многе доказе и радње које су изведене противно одредбама ЗКП-а и ниједан приговор ми није усвојен, исто се може проверити. Мој клијент је тек након одлуке Апелационог суда последњи изашао из притвора, иако су му разлози за одређивање и продужење притвора били ништа другачији од осталих окривљених, чак и наводи из оптужнице тада су били неупоредиво повољнији по њега него касније, чиме му је то неко елементарно право, а и мени, објаснићу после зашто, онемогућило да га браним онако како треба, то је елементарно право на неко разумно трајање притвора, било ускраћено, неки нису ни били у притвору. У овом предмету сам био постављен као бранилац по службеној дужности и од 6 испостављених фактура колико сам досад испоставио, у ових три године, колико мукотрпно радим овај посао, исплаћена ми је само једна, што значи да сам готово цео поступак бранио за цабе, али ћу овде сада да застанем, није то битно да ли, ја и овако и онако не живим од тога, зашто је то битно, по новом ЗКП-у ми имамо право, дата су нам мало шира овлашћења бранилаца да можемо и ми да неке сведоке предлажемо, да се налазимо са њима, да причамо, да једноставно видимо да ли би они својим неким сведочењем моглди а помогну, сада ви видите ситуацију, ја имам клијента по службеној дужности коме сам иначе сво време плаћао кантину из свог џепа, из свог џепа му плаћао кантину те две године, може слободно да потврди господин ако је искрен, значи плаћам му кантину да има за цигаре и да, замислите ви адвоката, равноправног са тужиоцем, је ли тако, ЗКП нам каже да смо равноправни, који треба да оде да неког сведока саслуша на пример на Косову и Метохији, мој притвор сиротиња, нема никог од родбине и ја сам више пита и већу указивао да нема нажалост, нема ни мајку, ни оца, са сестром дуго није у контакту, значи нико, нико, нема жене, нема деце, нема, мислим брата, ни са ким, ја нисам могао, ја и он и значи ја, како ја да одем на Косово на пример да ја обавим неки разговор, да ја предложим неког сведока, како да се нађем у Аранђеловцу, небитно, је ли то требало ја из свог џепа да плаћам, реците ми негде на свету где се то тако ради, а поготово, то сам ја рекао да сам имао несрећу да сам бранио толико, то су ствари које се десе или ниједном у каријери, ратни злочини нису баш свакодневница, значи драге моје колеге, знам да ћете ме разумети, није лако бранити у таквим условима, није верујте ми. Ако ћемо онако стварно да му пружимо одбрану како треба, њему виси 20 година робије над главом, није ово крађа чоколадне бананице. Међутим, врхунац беспредметности моје улоге браниоца, тако сам је ја барем доживео, можда сам ја мало непотребно огорчен, можда нисам у праву, ја дозвољавам да је то тако, али ја сам то тако доживео, је када сам предложио да се настави сведочење, сведочење сведокиње, овде сте ко судско веће изузетно поверовали у све оно што је она рекла, само да наставим, само да наставимо, после момената јер она није завршила сведочење, ја сам први када сам видео да жена плаче предложио да она, да се не малтретира више, да оде, али не да се прекине њено сведочење, да

дође к себи, да је позовемо поново, није био проблем, позивали смо милион овде сведока, да поставим нека питања, то су биле нове околности, било је извршено препознавање, требало је, ви сте ми глатко одбили тај предлог. Исто сам се безначајно осећао када сам стављао приговоре овоме суд да су многа препознавања извршена у овом поступку противно члану 90 и 100 ЗКП-а и предлоге да се овако препознавање извршено у овом поступку противно члану 90 и 100, мој предлог да се такви записници издвоје, не може на њима да се базира судска одлука. Сад ћу цитирати тај, члан 90 став 1 ЗКП-а изричито каже „ако је потребно да се утврди да ли окривљени препознаје одређено лице или предмет, односно његове особине које је описао“, пре тога описао, то је најважније, неко опише неко где изгледа метар 90 да је изузетно сув, да говори албански и тако даље, а онда после дође и препозна, па не може тако да се препознаје. Значи описао, показаће му се то лице или предмет заједно са другим њему непознатим лицима или предметима чије су основне особине сличне онима какве је описао, став 3 истог члана каже, још битније, „ако лице или предмет из става 1 овог члана није доступно“, децидиран став, „није доступно окривљеном се може показати“, тек тада, „фотографија“. Ове фотографије се показују 2012. Милојко је увелико у притвору, ту и доступан и да стане у линију, стајао би сто пута да му је било омогућено. „Тог лица или предмета заједно са другим фотографијама њему непознатих лица или предмета чије су основне особине сличне онима какве је описао“. Члан 100 став 1, 2 и 3 ЗКП-а истиче да ће се препознавање од стране сведока извршити потпуно истоветно одредбама члана 90 ЗКП-а, значи то је алалогија, то се односи на тај члан. Стављао сам предлоге да се сва ова препознавања изврше онако како члан 90 и 100 ЗКП-а налажу и да се у врсту препознавања стави сведок заштићени, то је и колега Крсто Бобот, али наравно ни то није било прихваћено. А нисам ја то предлагао за цабе него зато што је постојала озбиљна индиција да ћемо можда доћи до истине, само зато, само зато. Мој клијент није метар, преко метар 90, а то за разлику од тужиоца који нигде не наводи, ја сам навео тачно пасус где је то речено, није, није, он је метар 70, није то разлика за 5 центиметара. Без икаквог резултата сам, да, без икаквог резултата сам предлагао и суочење, то је исто мој предлози који су одбијени, између сведока чији су искази били дијаметрално супротни, а о потпуно истим догађајима сведочећи. Ето то је оно што се тиче тог неког општег дела.

Сада ћу пробати конкретно за разлику од тужиоца конкретно да укажем на оно што апсолутно је током овог поступка доказано и шта је доказано. Предметном оптужницом која је много пута мењана како сам већ и рекао, проширивана, прецизирана, конструирана, како већ ветар дува, мом клијнту су стављена ама баш сва дела, све што је могло да му се стави на терет ставило му се и за 01.04.1999. године у селу Љубенић, а онда и 14.05.1999. године у селима Ћушка, Пављан и Захаћ. Што се тиче догађаја из села Ћушка ту је у оптужници претходила истрага против одређених лица и било је омогућено у Ћушкој, ту је било омогућено одбрани у пуној мери да учествује, једна истрага како и треба да се води. Окривљени су били ту, сведоци саслушавани, браниоци били њихови, ја нисам тада био бранилац још мој клијент тада није био лишен слободе, али апсолутно истрага како смо сви ми овде уважени чланови већа и председнице,

имали прилике да видимо, води се истрага, па ево ти докази, боримо се против тих доказа и тако се то ради. То је значи било што се тиче Ћушке и како год се то неком свидело или не, то је легитимна истрага. Међутим, како је вођена истрага, тајно, приватно или не знам већ како да назовем ту врсту правног посрнућа, за догађај у селима Љубенић, Пављан и Захаћ представља тотални крах помом скромном мишљењу, правног система наше државе. Сјајна је то истрага где нема браниоца, води се против НН лица, а опет сви ови људи овде, значи знам против кога водим истрагу, знам на шта идем, али лакше ми је овако да ту нема ни браниоца да виде, да контролишу како се врше та препознавања, лакше ми је да и видим шта ће ко да изјави, шта ће ко да каже, ипак се то диктира, значи нема могућности тај бранилац ни да учествује, нема да стави примедбу, нема право да једноставно постави питања нека и то је истрага, и само фино нам пласира оптужницу тужилац, тако је извео истрагу и ја се плашим колеге тако можемо сви ми да се нађемо једног дана на оптужници, верујте ми, можда сам ја мало параноик, шта сам у животу прошао није ни чудо, али тако можемо сви да се нађемо на оптужници, сви. Потпуно је значи онемогућена одбрана у том делу поступка, докази су извођени на, по мом скромном мишљењу, незаконит начин и сада после једног овог по мом тумачењу правног масакра, суд треба да донесе пресуду, не знам, не знам шта да кажем. За разлику од мојих предлога, приговора, исто немојте ме сада схватити као неко лице ето кога мајка, има два сина, па једног више воли другог мање, али ајде све сам некако стварно сматрао да смо овде равноправни, па тако барем и да будем формално, форме ради, за разлику од мојих предлога, рецимо шта је год колега Станковић, све му је прихваћено, сваки му је предлог прихваћен, све, све. Оно што је најважније, прихваћена му је та истрага коју је водио и ето по њој смо се судили до данас.

Везано за догађај из села Ћушка од 14.05.1999. године тужилаштво је својом оптужницом мом клијенту ставило на терет пљачкање имовине, расељавање становништва, подметање пожара и убиства цивила, све му је стављено. Не знам само, нисам прочитао да ли је убиство Кенедија стављено ту на терет. Могуће, али нисам обратио пажњу на то. Но, има времена. У том делу оптужнице тужилац онако од ђутуре ставља све окривљене на некакву гомилу зликоваца у којој, кад не може да индивидуализује шта је ко чинио, он наведе у својој оптужници, као што сам већ рекао, сви су палили, сви су расељавали, сви су пљачкали. Пошто за наводе о пљачкању, пожару, расељавања која су Николићу стављена на терет није извео ниједан једини доказ, ту чак у завршној речи, није чак ни рекао, то је рекао овај или овај, пљачкао или то, чак и онако од ђутуре није набројао, јер не знам ваљда шта је могао ту ни да стави, пошто, наравно, као што сам рекао, за то није извео ниједан једини доказ. Ту чак ни овај, како га ја зовем, епски заштићени сведок ништа није мом клијенту ставио на терет.

Мој уважени колега заменик тужиоц приписао је својом оптужницом убиства 12 цивила окривљеном Николићу и то је оно за шта се практично почетак овог суђења, кад сам се ја укључио, за шта се њему и судило, то је фигурирало од првог дана када сам ја овде ушао у предмет. Поводом овог дела оптужнице саслушано је, бројао сам, на десетине окривљених и сведока,

изведено је мноштво доказа, извршена су ту многа препознавања и то законита препознавања и нико, ама баш нико није Николић Милојка нити поменуо по имену, нити га је описао онако како он изгледа, нити га је препознао у тим препознавањима као некаквог извршиоца расељавања, пљачки, подметања пожара. Једини сведоци који су, барем откада сам ја бранилац у овом поступку, по мом неком скромном мишљењу, извршили законито препознавање су Адријан Кељменди, Ифете Чеку и Муј Гаши. Био сам присутан, били смо сви присутни када су они, наравно ни кога није препознао, није пре тога ни гледао његове слике, ни мараме, ни, мислим ту су сви гледали мараме, нико ни не гледа слику ни фотографију. Те мараме сам могао да видим и ја. Значи, једноставно, врста, пре тога се о пише лепо како изгледа то лице што је радило ово, оно, па онда лепо пет лица по годинама, по грађи, по изгледу слични, стане па fino онај ко је сигуран да му је неко убио најближе или да га је силовао, узме лепо па препозна, па стоп, то је он, па не заборавља му фацу. Не могу да му заборави фацу. То су страшне ствари. Не може ту да се проценат ставља. Ја кажем, неко би га сигурно, то је три сведока, неко би га сигурно, ајде то је три што је препознавало, али и ови други, неко би рекао, описао би, има јарећу брадицу, има неке карактеристичне ствари које морају да се опишу. Не мараме. Мараму ставимо сви ми. Ви сте то, уважена председнице, лепо питали и Вама је то било јасно, да ли Ви препознајете мараму, сведокињу Ганимете Никчи или препознајете лице. Ма, сваког да је то... Него, пошто је врло фотогеничан и леп, па само његове слике су по свим албумима, е... Сад је ту где јесте. Одлично. Само његове слике, само он сам на сликама. Нема ни, нема Мумића самог на сликама, нема никог другог, нема ни Мишића, нема... Али, он је фотогеничан, он се слика и наравно, још с марамом, ево, нема проблема. То је оно што њему да кажем. Али, ту се препознавала марама, не лице, врло карактеристично и може да се и опише и може да га се препозна. Значи, ово су људи који су највеће масарке доживели и ту Ифете Чеку, њој је отац убије, значи убијени су најближи. Ма, то мора да се запамти лице које је урадило тако нешто њиховим приближим. Нема шансе да га забораве. То су млади људи, нису они ни сенилни, ни заборавни, ни... Имају меморију врло јаку. Немогуће да нису запамтили. Јер, као што сам рекао, ко те силује, убије неког најближен, запали кући или опљачка, расели, памтиш цео живот.

И, кад већ тужилаштво није успело на тај начин да увуче окривљеног Николић Милојка у ове злочине, искористило је епископски заштићеног сведока Зорана Рашковића, да овај на један јуначки, митски начин збори овом суду о злочинима свих других, али само не о својим злочинима. Овај сведок нам је овде више пута давао изјаве и све те изјаве су мање-више сличне једна другој и онда човек би стекао утисак овај убедљив, мање-више исту причу понавља и од првог до задњег, убедљив, сто посто прича истину. Међутим, уважене колеге, то може да буде највећа замка. Врхунски глумац може једну представу да одигра стотину пута и да у зарезу не буде разлика, врхунски глумац, а ја морам да Вам признам, одавно тако доброг нисам видео као што је наш заштићени сведок. Одавно тако доброг глумца нисам видео. Убедљивог, убедљивог, начитаног, значи све. А замислите још сцену, кад тај глумац, одличан глумац, талентован, је учествовао у тим догађајима, па можда је и нешто радио што је радио, он само замени

идентитет, само рецимо, својим делима пришије на пример Момић Ранка или Николић Милојка или Мишића. То што баш њих, па то су стари вукови рата, они су некако најбољи, најподложнији да ће неко поверовати да су радили то што су радили. Неће неко, како је он називао и карактерисао неку девојчицу, неког онако другоразредног играча. Не, ове ће. Супер. И то је глумац феноменалан, он своју представу игра феноменално.

Сматрам да у већем делу тог исказа поменути сведок, значи није говорио истину из разлога што је тешко поверовати да је младић као што сам исто малопре рекао, преко метар и деведесет, тежине од око 90 килограма, који је тада био у напону младалачке снаге, у својој 21. години живота и био у свим овим догађајима које је описивао, само чувар кола. Стварно ми је тешко то да поверујем. Чувао кола. А притом на моје питање овде на главном претресу, је ли неко нападао кола, јесу била кола, не, није. Од ког је чувао та кола? Зашто их је чувао? Ја кад сам био мобилисан имао сам 21 годину, нисам чувао кола. Поготово што је он управо из војске дошао, био је војни полицајац, војна полиција је, ајде да кажемо, неки елитни вид рода у војсци, значи и овај, апсолутно је ту стекао једно богато искуство које је могло да му помогне у ратним дејствима. Притом је добровољац, није мобилисан као ја. Добровољац, јавља се, патриота. Значи... И онда тај патриота гледа како други у тој јединици од првог до последњег дана гнуша се тих злочина, гледа их, али остаје ту. Ту је, сво време је ту, од првог до последњег дана. Изузетно храбар човек, потпуно се слажем са тужиоцем, патриота. Једино што не установисмо шта је радио тамо.

Исто тако, иако је он и препаметан и преобразован, мене је фасцинирао, значи исто тако направи он ту и тамо неку грешку, направи он ту и тамо неку грешку, њему је мало нелогична прича, пре тога каже Момић и Николић изузетни ратници, искусни ратници, знају о наоружању све. Замислите, ви уводите 15 цивила у стару, описује ту кућу, стара трошна кућа, све, уводи 15 цивила тамо и онако рафалном паљбом пуцају сви ђутуре, рафална паљба, камо рикошет. Где је то, па то је 50-50 да ће тај метак и тебе да погоди у тој рафалној паљби у просторији 2 са 2, 3 са 3, 5 са 5. Стрелјања се врше напољу. Само геније је то мало превидео, није могао вероватно то да уклопи. Онда он уклапа ону причу како је Милојко истрчао рањен и десио се рикошет, ето баш без везе, неопрезан био Милојко па га рикошетирао метак. Међутим, дође овде вештак, просто такве радње нема, нема тог рикошета. Па се можда после, можда га је и окрзнуло. Јесте, сада га је окрзнуло, јесте крварило али га је мало окрзнуло то па није морало то, не мора да значи да ће рана од тога настати. Да није тужно, било би смешно. Сам почетак описивања предметног догађаја је исто, по мени, у крајњој линији неистинит јер у свом слободном казивању овај сведок је прво истакао да је већину бораца живела раштркано по разним кућама, да током дана нису постојале дневне смотре ни зборови на којима би се давале наредбе за дневне активности, а онда, без икаквог логичног објашњења, децидирано изјављује да се тог 14.05.1999. године сви припадници јединице, њих око 25, скупљају у штаб, а не објашњава уопште значи, ко је наредио да се ту скупе, како су се тамо скупили, како, живе раштркано, одједном баш за тај дан има специјално објашњење. Он иначе за многе ствари има специјално објашњење.

О мотивима овог сведока да не говори истину и колеге су причале, ја ћу само у једној реченици, иде у прилог и чињеница да се ради о више пута осуђиваном лицу, вишеструком повратнику у вршењу различитих кривичних дела који би својим неистинитим тим сведочењем како тако поправио своју ситуацију код правосудних органа. Има ли који већи мотив да лаже, добије слободу или живот или тако даље. Нема. То је доказано од века вајкад. Уважена колегинице, он слободно шета Београдом. Слободно шета Београдом. Имао сам част да га видим. А мом клијенту 20 година.

На крају желим да истакнем један детаљ из исказа сведока, то је вероватно да је једино био искрен, који не мора ништа да значи, а може да објасни током целог излагања, сведок Рашковић Зоран ни у једном тренутку и то стварно не знам шта му је било, ни у једном тренутку за Николић Милојка ништа ружно и негативно као човека и борца није рекао. Напротив, хвалио га је да је изузетно храбар човек у рату, пожртвован да стави главу тамо где неко не сме руку и ногу, чак шта више њега и Кастратовић Славишу за кога је доказано овде да је и спашавао неке људе, је отприлике ставио у потпуно исту позицију, описавши их као људе који су били храбри борци, ратници и који нису били алави на новац. Цитирам његово, то је он рекао, то је уметник рекао. То јест борили су се као борци, а не као пљачкаши. Е сад, он њега тако описао, али га тако описују сви други који га познају, сви га, то је једино око чега се нико не спори. И сад, јел' иде такав профил човека са оним што је њему уважени колега тужилац ставио на терет?

Не знам, ја сам то већ рекао, тешко је судском већу да донесе у једном оваквом предмету без доказа, без ичега, одлуку и не знам како ће одлучити, да ли ће веровати овом сведоку, јер смо сви о њему причали и више смо вероватно и досадили Вама са причама о њему, шта више о њему и да кажемо, али све и да му поверује, ево, ја узимам хипотетичку, рецимо полазим да ће судско веће све да му верује, убедљиво и мене је фасцинирао, кажем, али шта ћемо онда, имамо онда проблем и то проблем Исе Гашија и сведока окривљеног А“. Не знам како ће ово веће сутра у својој пресуди, а пошто није извршило, то је исто био један од мојих предлога, суочење између сведока Рашковића, сведока окривљеног А1 и Исе Гашија. Немамо та суочења, много сам волео то да видим да, да... Како ће образложити потпуно различите приче ових људи о истом догађају који су ови сведоци изјавили. Сведок Иса Гаши, али га баш цитирам и тачно ћу који пасус и све, сведок Иса Гаши децидирано помиње пушкомитраљез, 50 пута помиње пушкомитраљез, тешко да се нађе где али га 50 пута помиње, али ћу рећи и то и једно лице које га је носило и више пута истиче да је те несретне људе побилло лице с пушкомитраљезом. Пазите, Иса Гаши је очевидац, преживели, био у кући. Рашковић није био у кући, Рашковић је напољу чувао кола. Сведок Гаши објашњава да је те злочине чинила полиција, а не војска која, како он каже, никог није малтретирала. Страна 32, 10. пасус. Сведок Гаши каже да је поред лица с пушкомитраљезом било још 5 или 6 лица и тачно описује ко је где био, то је страна 39 пасус 15. На страни 40, други пасус, на питање већа, Ваше питање, уважена колегинице, колико војника пуца, а он каже, одговара: „Само један и то из пушкомитраљеза“. Па то опет понавља на страни 41 и тада чак и описује тог војника, тог што пуца. Мислим, благе везе са Милојком нема, али опет чисто да

кажем, он описује тог војника, видео га је. Истиче да су док је то лице с пушкомитраљезом пуцало, остала лица била на другим местима и око куће, отприлике нешто чувала стражу и тако даље. Мислим, то исто ваљда не треба... У животу пушкомитраљез није на себе ставио, то што мање-више, то што не личи попису на ово лице, у животу пушкомитраљез није на себе ставио. Ја мислим да је то једино њему у прилог до сада доказано као неспорно, мислим и за ово судско веће. И коме сад суд треба да верује? Сведоку очевицу који никакав мотив да говори неистину није имао или Рашковићу који не само да је имао дебелих мотива да одређене људе лажно терети, већ и није био директан, као што сам рекао, овај очевидац, јер он није улазио унутра и није видео. Да ли су по његовим речим сва та лица која су ушла пуцали или један или... То не знамо. Е сад, ајде да пренебегнемо Ису Гаши. Каже Иса Гаши лаже, али Рашковић, је ли Рашковић увек у праву? Али, ајде то, то ћемо некако... Међутим, сада опет имамо другог цокера тужиоца. Сведок А1. Сведок А1 који потпуно исто описује као и Иса Гаши догађај. Е, само што сам господин А1... Да ли могу да наставим? Хвала. Само што сам господин А1 истиче и лица која то извршавају, некаквог Мему, некаквог Мацу Вуковића, каже А1, не ја и пушкомитраљесца. Помиње и Мртвог, а то помиње и Иса Гаши, само не зна како се зове него каже комадант који је наредио. Помиње сведок А1 као лице које издаје команду лицу с пушкомитраљезом да узме једну групу, одвоји једну групу и уради то што треба да уради. Цитирао сам сведок А1. То је исто цокер тужилаштва. Не знам како то тужилац у завршној речи, такве разлике о једном догађају није навео, како му то не западе за око, него фотографије са марамама, то је апсолутно најпоузданији доказ, тако ћемо човека да пошаљемо на робију. Значи, прича Рашковића с једне стране и сведока Исе Гашија с друге стране, су потпуно различите и у погледу начина извршења тог злочина и у погледу лица која су тај злочин учинили. По мом скромном мишљењу суд је ова лица морао да суочи, то се на жалост није десило. И не само то, него је и сведок А1, сведок окривљени А1 улогу сведока Рашковића, сад он описује Рашковића, то је баш било занимљиво слушати како ће један о другом да причају, сведока описао у предметним догађајима управо онако као је сведок Рашковић описивао све друге. Значи, сведок А1 је о Рашковићу причао оно што је Рашковић причао о другима. Опет нисам ја измислио да би бранио Милојка, то су њих двојица, сарадници тужилаштва, лица која треба правду овде да нам предоче. Али не знам по коју цену. Практично је Рашковић своје понашање у тим језивим догађајима рефлектовао, то јест приписао, између осталог, Николић Милојку и кад је мој уважени колега тужилац видео да од оптужницом приписивања тих гнусних догађаја Николић Милојку у селу Тушка нема ништа, онда крећемо ту истрагу, фамозну истрагу о којој сам причао, у селу Љубенић, Захач, Пављан, не знам ни да ли је то истрага, да ли се то зове истрага уопште. Што није мене позвао да ја одем с њим, да и ја поставим питање исто, што ми држава није омогућила да ја отпутујем доле на Косово. Јесте ми омогућила оно пре 13 година када је доле требало да вадим неког и живот да му спашавам и тако даље, ја и Петронијевић. Тада ми је омогућила, имали смо све. Што ми сад нисте омогућили да одем и ја да учествујем, да и ја постављам питања, да ја неке предлоге стављам. Можда има тамо сведока који би могли да му дају алиби. Не

знам да ли сам био у могућности све то да изводим и да му плаћам кантину. Зато се често и питам чему овај поступак и коме је истрага тајна, браниоцима и онемогућено да раде и зашто нисам и тад још тражио да будем разрешен као бранилац по службеној дужности. То је моја највећа грешка.

Том новом оптужницом, везано за село Пављан, је Николић Милојку опет на терет стављено све, све. Њему уствари оптужница, све Милојко урадио и да је плачкао и да је палио имовину и да је убијао, али овог пута има и силовање. Као доказ из такве истраге или не знам како то да зовем, тужилац је саслушао многобројне сведоке, опет само тужилац. Извршио незаконита препознавања са фотографија и направио још једно од епских сведочења Зорана Рашковића, уметника, који иначе на задњем претресу овде, уважене колеге моје које изузетно ценим и Ви знате, који је одбио овде да сведочи пред Вама, одбио. Одбио што нема личну карту, није хтео да сведочи. Мало му је што малтретира ове несретнике овде, беду и сиротињу, него почео да малтретира суд, он неће да сведочи зато што документи, он овде поставља питање да ли ће да сведочи, да ли ће да говори, он поставља услове. Мислим, имао бих једну реч, али трудим се и моје васпитање кућно, да, да... Овде где сви ми и ја, кад уважена председница опомене, извинем се и седнем, који 20 година обијам овде, али он поставља услове, он ће да каже кад ће да сведочи, кад неће да сведочи. То сад више није вређање Милојка и Драгана Палибрка, него ово наше, ми немамо другу државу, ми немамо други правни систем и Вас, што сте искусне судије. Неће, није добио личну карту, сад неће да говори о именима, сад то више није битно, сад више нема патриотизма, његова су права ту обесправљена.

О незаконитости сведочења и препознавања ја сам већ довољно говорио и као што рекох, досадио сам и сам себи, међутим, везано за ове догађаје у Пављану, чак и код таквих сведочења и препознавања ниједан, али ниједан сведок није изјавио са сто посто сигурношћу препознајем Николић Милојка као лице које је неког убило, опљачкало, расељавало па и силовало. А доћи ћу и до тога. Као што рекох, то су грозне ствари које се човеку или не десе никад или се у животу десе само једном. Просто је немогуће да лице које вам такав злочин направи, немогуће да заборавите, памтите га цео живот. И не само да га нису препознали него оно што је много битније, нису га описали, ма нико га не описује тако како он изгледа, нико. Ту су неки мали... Има тих описа милион. Никако да уклопим један који одговара. Један је мали, округао, дебео. Други је Циган, трећи развијен, велики, истетовиран. Значи, ма ниједан не одговара. Хтедох да нађем једног са јарећом брадицом, мислим оно, витак, ни мршав ни дебео, висине око метар 70, значи да видимо, то је гарантовано он. Није га препознао, али га је описао. Ма јок, нема ни опис. Рекох, о поузданости Рашковића и његове монтиране приче много смо сви овде пута причали, нећу понављати.

Сада долазимо до сведочења, препознавања прво преко фотографија, једно три-четири пута препознавање преко фотографија, па онда препознавање у врсти сведока Ганимете Никче. Прво да кажем оно што ми људскост и центлменство налаже. Све што је та девојчица тада проживела то је трагедија, страхота и да није било тог силовања у које, ја ћу после и покушати да објасним зашто сумњам да је било, али и да није било трагедија је огромна, огромна. Жао ми је што се то

било где, било коме, на жалост до се дешава вековима, људи су по мом скромном мишљењу највећа стока, то је рекао Његош, не ја, али и ништа се од нашег бога Исуса Христа нисмо научили за ових векова. Међутим, то се на жалост дешава и дешаваће се, али ја као човек хришћанин ћу увек такве ствари да осудим, да је то нешто трагично. Поставља се питање да ли би неко од нас волео да се његовој сестри, мајци, жени, ћерки и тако даље нешто тако деси. Не. Не. Нико нормалан. Нико нормалан. То је мој непоправљив став и увек ће бити и кад сам адвокат који је у каријери бранио много пута лица осуђена и осумњичена за силовање. Никад у животу такве ствари. То да рашчистимо. Први сам када је овде Ганимета Никчи почела да плаче или када се потресла, први сам предложио да се њено сведочење тада прекине зато што тада није била у стању. Може ми се све приписивати, али то не може нико и не дозвољавам ником. Међутим, Ганимете Никчи је у време инкриминисаних радњи имала мање од 14 година, непуних 14 година, значи била је дете, али деца, то опет није мој неки научни проналазак или патент, него нешто што сви који иоле о томе смо читали, слушали и тако даље, знамо да деца тешко шта могу да сакрију, тешко, поготово не тако, тако ужасну ствар да са 13 година, 13 и по година се тако нешто деси. Значи, да није тако она би се потпуно повукла у себе, то је други, други екстрем који може да буде, да се потпуно повуче у себе, потпуно запостави свој неки друштвени и нормалан живот, повуче се у себе и да је био такав епилог ми никад о томе ништа не би сазнали, не о силовању, него иуопште да јој се десило то и то ударање, тучење, ништа. Она једноставно, ако хоће да негира то, она би блокирала у својој глави и оно ништа о томе, ни ударце те, ни да су јој родитељи... О томе, ни о чему не би причала, камо ли селективно. Сад ће ово... Али не, то се није десило. Значи, Ганимете Никчи је на ову тему давала више пута изјаве, више пута је говорила, више пута је давала изјаву. Ја имам само четири. Можда има још нека, ја не знам. И то у различитим периодима. Значи Ганимете до 27.11., ја ћу покушати ту хронологију да направим 2013. године, више пута пред разним органима, као што сам малопре рекао, детаљно је описивала догађаје од 14.05.1999. године. Истини за вољу та прича се у њеним врло битним моментима разликовала од исказа до исказа. Али Ганимете је веома детаљно описивала догађај. Сваки пут када је на то, о томе била питана. Такорећи у свом исказу од 18.03.2010. године она, ево ја ћу опет полако, на петој страни у претпоследњем пасусу каже да су на њу почела да пуцају два војника. Два војника. То је сведочење 18.03.2010. Да је један претио, имамо једног, један прети да ће је силовати. Имамо другог. Један је наредио да се свуче. Имамо трећег, један је значи питао колико има година. То су три војника. И да је тада један од ова три војника, значи, кога је описала као циганина из Благаја, наредио осталој двојници да је оставе на миру. То каже Ганимета Ничи. И рекао сам где. Пета страна, исказ од 18.03., пета страна претпоследњи пасус.

Тог циганина из Благаја је познавала и раније. Значи, неспорно, познаје то лице. Није она први пут видела. Зна о ком се ради. Она то и истиче. У тој истој изјави она описује да је пре уласка у кућу код Ћуфе, Куфе, како се већ каже, где се то наводно десило, да је она била, и врло детаљно то прича. У шупи некаквој, да је ту била затворена са, са Аријетом и да су ту биле, и да је мало комадант испитивао, сада мало парафразирам, а то се све да видети на, у том исказу, то је

страна иза ове пете стране. Значи и ту проводе неко време. Е сада, у својим исказима касније она потпуно негира да је била у тој шупи. Чак и када сам ја то предочио на главном претресу, ви сте онда коректно поставили питање. И она каже не, никаква шупа, али то је изјавила. Описала је. То је њена изјава. Зашто је она тада, тај део јесте периферан, али нису сви остали. Значи, у свом исказу од 09.03.2011. године каже то је прва страна, то сам подвукао, каже да је недавно на ТВ видела када су ухапшена била двојица које је одмах препознала. Значи она види двојицу, циганина из Благаја познаје, значи још двојица остају, обојицу виђа на ТВ и препознаје, ухапшени су. Не сећам се да је Милојково хапшене било где било. Прво није уопште, Милојко је много пре тога, много после тога био ухапшен, али свеједно и да није тако, немојте мислити да би његово хапшење неко приказивао, његове слике и тако даље. Можемо да проверимо, али двојицу, двојицу, двојицу сам видела који су ухапшени. Чак и да је тако, с ким је то Милојко ухапшен у пару, па она њих двојицу види који су ухапшени. Она тада већ препознаје лице које је то урадило. Ако је урадило. Идем даље. У свом исказу 27.06.2012. године она се изјашњавала на другој страни да су ти војници имали аутоматску пушку и пиштољ, али не објашњава ни вама ни мени, уважена председнице, како се она то разуме у оружје. Како се она тада у тринаест и по година разуме. Аутоматска пушка, ја нисам знао док нисам отишао у војску, шта је аутоматска пушка. Верујем и нико од нас.

Тада каже да су ти војници само једном ударили Аријету, тог 27.06., а касније у својим исказима тврди да Аријету уопште нису тукли, и то сте и ви лепо приметили, па сте предочили, ту није морала одбрана, то сте ви предочили. То је исто битна разлика. Или је бију или је не бију. Један догађај може само једном да се опише, ако су истинити. Тада исто тако каже да је њено силовање спречио један, то је већ 27.06., један значи који је био главни јер су га они слушали. Значи она тада каже моје силовање је спречио главни. Какав циганин из Благаја. Не што каже да је био, него га не помиње уопште, тај други пут. То су исто битне ствари. То се не заборавља. Ко је спречио да се деси силовање. Он је рекао да пусте девојку, то је на страни 3, 12 пасус као што сам рекао, тада нигде не спомиње циганина из Благаја. У свом сведочењу 27.06. први пут помиње, ово је најбитнији детаљ, први пут значи 27.06., први пут помиње лице са црвеном марамом и то на осмој страни од 15 до 20 пасуса. Више пута баш, више пута, није то грешка. Више пута се поставља, питања одговори, питања одговори о лицу са црвеном марамом. Међутим, на питање јавног тужиоца тада да ли је то лице са црвеном марамом било у соби, она каже не. Није био у соби. А на, значи, а на даље питање тужиоца где вас је урадио, она одговара он је био близу моје куће где живимо, био је у пољу, што је лице, које је после и Ганимета описује да је био на пољу, да је био на ливади и да су једино, и једна и друга помињу само једно лице са марамом. Како је после дошло у собу, то ћемо исто пробати да изанализирамо. То каже Ганимета у свом исказу уваженом колеги, уваженом колеги тужиоцу. Њему каже.

Значи највише имам поверења када је тужилац, онда знам да је како треба. И онда на њено незавршено сведочење од 27.11.2013. године добија кулминацију. Тада она овде свима нама после 15 година истиче да је силована. И да је то силовање извршило лице са црвеном марамом. Које у претходном

казивању, као што је она рекла није ни био у кући. Необјашњава зашто. Аријету која је била и старија. То је исто питање које сам ја, не знам зашто га нисам поставио. Значи, тада први пут, да, не објашњава зашто Аријету. То је врло нелогично. Зашто Аријету. Која је много, то објашњавају и једна и друга. Много развијенија и старија пуштају комотно да оде, а њу силују. Што је исто морам признати неприродно. Неживотно. Неживотно. Да су сада силовали обе, или у крајњој линији ову која је старија. И зрелија. То оне кажу. То лице које је наводно силовало описује као изузетну високу. То сам подвукао пет пута себи. Прво је рекла преко два метра, па онда пошто због њене висине, да преко 190 сигурно, метар и деведесет а можда и више. Значи, не можда и мање. Не него метар и 90, а можда и више. Ја сам метар и осамдесетосам. Тај је виши од мене за пола главе. А Милојко је нижи од мене за главу и по. Изузетно мршав, изузетно мршав, са црвеном марамом. Морам да признам да ме је тај опис, уважена председнице и чланови већа, неодољиво подсећа на неког. Неодољиво. Како сам себе описао тај неко, у време тих догађаја и та марама црвено бела. Тада на страни 14 час прича да су била петорица, час тројица, час су у плавим униформама, час у зеленим. Час описује мршаваг, затим другог који је био смеђ и трећег који се не сећа, који се стално смеје. То су сада у овој варијанти три нова. То су сада опет три нова. За разлику од претходних где су потпуно другачије описи лица. А касније описује и комаданта. То је већ четврти. Значи, а циганина из Благаја. А знате када га помиње. То је пети. Када тужилац пита, мој уважени колега тужилац овде пита, а ви сте помињали циганина, е каже јесте тачно циганин, био је и он. То је пети. Није три, или два, како каже Аријета.

Није то разлика између 55 и 58 лица. За лице које је силовало са црвеном марамом каже да је био сав обојен. То је исто она изјавила. Сав обојен црном фарбом. Лице које је скроз обојено црном фарбом, потпун губи, то је једино тада рекла, тада је изјавила, потпуно губи свој монограм, нема шансе да га препозна. Хајте да узмемо сада, потпуно је било обојено црном фарбом, то је само једном изјавила, али да узмемо да је тај део, не знам више шта је тачно оно што она прича, али да узмемо да је то истина, нема шансе да би га препознала. Да, сви су говорили Албански, чак и међу собом па сам можда у једном тренутку посумњао да су Срећко и Милојко можда Албанци. Причају међусобно Албански. То је неприродно судија. То је неприродно. Крсо Бобот не тиче се уопште њеног клијента, дигао се и поставио питање значи, овај, како се зове, да ли то значи да су они међусобно, и ви онда постављате питање, а она одговара да причали су Албански. Хајмо сада ја и колега Мирослав Ђорђевић да причамо Албански, међусобно овде у судници. Појма, благе везе са Албанским језиком немају. Када су имали прилике да га науче. Милојко. И то је небитно. Можда и зна, можда нас све овде он вара, можда он феноменално говори Албански, али једностано немогуће је да он са Срећком прича на Албанском. Или циганином из Благаја, или све једно ко је већ био. Можда и са Рашковићем. Још много нелогичности, различитости и контрадикторности смо могли наћи у њеним исказима до данас, али веома битно је то што се њен исказ разликује од исказа Аријете која је такође као сведок последња била саслушана. Ту ме је мој уважени колега и пријатељ Зоран Агатоновић, стварно добро заменио и постављао је права питања, која су и логична у таквој, потпут таквог једног исказа. Па ћу ја ето само

у овој свој завршној речи предочити те неке ствари, али нећу продавати маглу, него конкретно говорити ту, ту, ту, ту. Да би колико толико олакшао овом већу, за које пети пут понављам, неће бити лако. Значи Аријета, само да видим, изричито тврди да су у тој соби била прво четири војника. И њен исказ је био скоро па се сви сећамо мање више шта је причала. Четири војника, али да су се двојица одмах удаљила и да су остала само два. Дакле само два лица, и то децидирано прича. Али да су та двојица била у време наводног Ганиметиног силовања а то је као што рекох велика разлика између исказа Ганимете која иде од 3 до 5, а овде је двојица.

Даље ево Ганимета чак и описује сву петорицу. Значи, Аријета објашњава да је тог дана, е, ово је у ствари најбитније, објашњава да је тог дана само једно лице носило црвену мараму и да га је она видела у селу на ливади, и да га даље није видела, а да у кући није био. То је практично Аријетин исказ који је потпуно истоветан оном претходном Ганиметином исказу. Која је рекла ударио ме је, то лице са црвеном марамом, био у пољу тамо код, код родитељске куће и после га више нисам видела. Биће да је ово истина. Биће да је ово истина. Јер то су искази које је Аријета рекла сада, а Ганимета пре тога. Али само хоћу да кажем да зато не могу да верујем до краја у ту причу коју нам је испричала. Не зато да је уопште то црвено лице, то лице са црвеном марамом Милојко. То ми уопште не пада напамет, јер знам да у животу није носио црвену мараму. Али не због тога, него зато што мислим да се уопште није десило како је она рекла. Не причам ово да бих ја умањео Милојкову одговорност, сигуран сам да он то није урадио. Али говорим о томе да је прича као прича мало шупља. И она исто тако потврђује, пазите и ова Аријета исто потврђује да су војници причали на албанском језику, што је као што сам рекао већ потпуно нереално. Аријета уопште не помиње никаквог циганина из Благаја. Истиче да га никада није видела у кући. Е оно што је колега Агатоновић питао је одлично питање и ја га вероватно не бих поставио. Значи хоће да определи колико све то траје. Одлично питање, најбоље могуће питање. И Аријета нам врло лепо на то питање одговара. Значи, одлази по воду, то траје 2-3 минута. Враћа се. Ту је још десетак минута. Соба је до собе где се наводно нешто догађа, значи све укупно траје 12-13 минута. Значи ништа не види, она не може да види, океј. Не чује ништа. нешто би се чуло, пазите. Соба до собе, дешава се ту нешто трагично, страшно, невиђено. Чује се. Чула би. Она каже ништа није чула нити видела. То је после када улази, она после практично усаглашава причу. Нема друге. Такође она каже значи да је била много тучена. Да су је баш ударали, то је исто велика разлика. А Ганимете да је уопште нису тукли.

То су огромне разлике. То не може да се заборави, или да, да се...Ако је то заборавила, па зашто да је верујемо да је ово тачно, што, што, што нам је испричала. Тако исто битна разлика, Аријете каже, али ово што Аријете каже је логично, да значи само је један војник од те двојице који су били пуцао у ваздух три пута. А Ганимете нас је овде све убеђивала, прво је у оном даљнем исказу рекла да је двојица војника пуцало у њеном правцу, а онда после један. Аријете и она сама каже а логично је, то је њен, Аријетин исказ, логично је да је пуцао у нас. Погодио бих нас. То је близина. Пуцаш у мене, убијаш ме. Нема ту мислим, то, али када се има неки циљ са неким сведочењем да се нешто добија, онда

морају већ да буду и пуцања и... Све у свему много је као што сам рекао конфузије, различитости, нелогичности у причама сведокиње Ганимете Ничи и понављам по пети пут мени је жао као човеку све оно што је та млада девојка прошла тог 14.05., али оног што је стварно прошла, оно што јој се стварно десило. Убиство родитеља и то неко, али ово силовање је по мом скромном мишљењу апсолутно додата да мука буде још већа, да цела та ситуација буде, а да се можда тамо у Белгији добије некакав азил. Није случајно што је више колега поставило то питање, јер она је једини, ја сам у међувремену се распитао. Она није побегла ни из ратних сукоба, да би по том питању и основу добила оштету. Значи жена је већ пунолетна није дошла ни из каквог немирног... Косово, нема шта мирније доле, него Косово, сређеније, демократскије и тако даље, Косово и Метохија. Значи једино може да би добила папире а њој је, то нам је неспорно рекла једини циљ, да добије те папире и да остане тамо што јој желим пуну срећу и да остане и да живи неки нови живот и тако даље. Е да би добила тај азил, мора да има нешто овако. мора да има изјаву. Ни то није измислио Драган Палибрк. То може да се провери све. У конзуларним представништвима, све што је потребно, шта се тражи да би се добио статус азиланта, избеглице и тако даље.

Све се то може, ово судско веће је много ствари проверило, може и то да провери и видећете да је апсолутно врло конкретно. Да је то додало, тај део додала у причи. Исто не само то, него што је и њено објашњење да је пуних 15 година ту наводну тајну скривала од свих само из разлога што, она је тако рекла, да је то све скривала зато што су све мушкарци испитивали. Па после је исто колега Крсто Бобот пита, добро, имали сте психолога, она каже њу. Па то је женско. Психолог, прихијатар, то се њој каже. Ниси рекла свом психологу у четири ока, али си дошла овде и рекла си, колико нас овде има мушкараца, 48. Значи сада има слободу то да каже. Али ово је институција званична и овде и та изјава има једну тежину додатну. Него када се каже у четири ока код психолога. И то сви ми знамо. Не знамо и нећемо никада сазнати шта се догодило, јер нико од нас није био очевидац. Можемо само на основу свих оних параметара које сте изнели, доносимо некакве закључке и видимо шта је реално а шта није. Шта је измишљено, а шта није. Једино нам то преостаје. Другачије не можемо. Немамо овде све оне биолошке налазе који би у било ком случају било нормално да е обаве и вештачење жртве, трагова ако има, материјалних трагова. Ми то немамо. Ми имамо само причу. После 15 година. И рекао сам већ деца тешко шта могу да сакрију. Она бих са 14 година то свима рекла и отворила се. Међутим, овај, све и да је она заиста то сам малопре почео да причам, међутим, све и да је она заиста тога дана била силована, потпуно сам сигуран да то није урадио мој клијент. Не зато што није изведен ниједан законит и поуздан доказ који би био, који би указивао да је Милојко то урадио, него просто уважене моје колеге нереално је. Па њему је толико тог дана стављена на терет. Хајте да узмемо физички да објашњавамо. Замислите неког ко врши силовање. Па то завршава. Па иде даље пљачка. Па онда и то завршава. Иде даље расељава. Па и то завршава, па убија, па се онда враћа, поново још један круг и тако. Просто нереално. А тамо сви описује стотине војника. Стотине војника у целом том догађају. И сада је овај

све то стигао да уради. Нереално. Нереалан живот. Хајмо замислимо ситуацију, рат, потпуно један хаос. У том неком смислу. Све се то 15-20 минута догађа.

Хајде на страну што је препознавање са фотографија коришћено као што сам рекао противзаконито, мада Ганимета ни тада није била потпуно сигурна да је то лице које је њу силовало него је учињено, значи апсолутно, није нигде сигурна била у томе што тим препознавањем. Од свих слика које су презентоване, не само Ганимете него и осталим сведоцима, то сам исто већ рекао је практично, стварно ево на миру, уопште не сумњам да ћете бити потпуно непристрасни и да ћете, стварно и ово видим да пажљиво слушате и хвала вам због тога, барем мало стварно да осетим да могу да браним свог клијента. Погледајте пажљиво, нема никог другог само Милојко. Само Милојко са марамом. И групна фотографија. Где је појединац, ту је најлепши међу њима. Милојко, значи и та марама није црвена, та сјајна марама, са којом се сликао. Није црвена. И просто та аутосугестија. Ти знаш да ти је неко лице, рецимо хипотетички урадило нешто са марамом, урадио ти је немац у другом светском рату са шлемом. И кога год да видиш са шлемом, то је рефлексција. Ти га препознајеш сто посто. А не кажеш сто посто, знаш да, ниси сигуран да је то то. Није било случајно што сте и ви поставили то питање. Да ли ви препознајете мараму или препознајете лице. Наравно да је она када је пре тога пет пута препознавала како се зове, што су је уважене колеге онако брже боље подметале те фотографије да гледа, па наравно када је она рекла, јесте препознала сам. Неће овде сада да дође да каже ма у ствари нисам стопосто сигурна да није тај. Ја се извињавам хоћете ли паузу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не знам колико још имате? Само да Вас упозорим да не понављате стално једно исто. Немам сада овде ЗКП да прочитам члан, али да не понављате.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Добро. Нема проблема. Ја мислим да нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 413.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Знам ја тај члан, нема проблема, али не знам шта сам говорио осим те репродукције да човек види неко лице са марамом. Добро. слободно ме упозорите, нема проблема. Ево о Љубенићу нисам причао, је ли тако. То ћу наставити. Не верујем да ћу још дуго. Значи, везано за село Љубенић једини доказ који терети мог брањеника и на основу кога је тужилац за ратне злочине написао оптужницу за Љубенић јесте обавештење које је тужилац прикупио у преткривичном поступку од грађанина ПС, дана 18.01.2011. године. осим тог доказа, не постоји ниједан други доказ који терети мог брањеника за оно што се по оптужници, где се десило у селу Љубенић. Наиме, на претресу који је одржан 22.04.2013. године Зоран Рашковић је потпуно другачије говорио о дешавањима у селу Љубенић, тако да се многих конкретних ствари сведок наводно није сећао, јер је очигледно био револтиран односом државе према њему. О чему сам исто већ причао. И нећу понављати. Не само што је исказ сведока Рашковића из ових разлога које сам раније када сам говорио о Ћушки коме се не сме веровати са претреса од 22.04.2013. године различит од обавештења које је претходно дао тужиоцу, а да се његов исказ чињенично разликује од исказа сведока окриљеног опет имате колузију са А1. то ме чуди,

како њих двојица то нису усагласили. Него причају потпуно различито. О истим стварима. То је барем могло да се добро одигра. Значи, али не само овог пута, од њега као и од исказа сведока оштећених који су саслушани на околности о дешавању у селу Љубенић. Сведок Зоран Рашковић и сведок окривљени А1, потпуно другачије описују догађај у селу Љубенић у погледу многих чињеница. На пример, начин на који су војска и интерентни вод којим су они припадали ушли у селу Љубенић. Који је био број и састав група, и куда су се те групе кретале кроз село, јер сведок Рашковић каже да је био у групи са Булом, Гастром и Бобаном и да су се кретали са горње десне стране од централног пута, а сведок окривљени А1, каже да су Рашковић и он били у централној групи заједно са Мртвим и још неколико припадника интервентног вода. Да ли се вршило раздвајање тзв. тријаж становништва и ко је то радио. Значи колико је војника било присутно у селу, да ли је било пљачкање цивила колико мушкараца је било окупљено испред зида у близини џамије. Рецимо Рашковић каже 60 до 100, а окривљени од 30-40. То је огромна разлика. Ко је вршио убиство цивила односно из колико оружја је критичном приликом пуцано. И то су битне разлике. Суштинске разлике. Као што се види неке од ових чињеница су јако битне за оно што се мом брањенику оптужницом ставља на терет, а у погледу тих чињеница ови сведоци нам дају потпуно другачије исказе. Оба ова сведока су по својим казивањима све време били присутни када се десио догађај у центру села када је пуцано на мушкараца из села који су били окупљени код зида близу џамије. Међутим, они су на различите начине описали сам догађај. И за разлику од обавештења ПС сведок окривљени А1 уопште не помиње Николић Милојка. То је најважнија разлика када је мој клијент у питању. Као извршиоца кривичног дела које му се ставља на терет. Овај сведок децидирано изјавио ко га је видео. То нећу да помињем. Значи, а то ћете ви сигуран сам прочитати. И да није видео да је Николић Милојко врши убиства издвојених цивила. То је рекао сведок А1. такође он у свом исказу уопште не помиње да је било ко па ни мој брањеник што је исто огромна разлика проверавао ко од погођених није жив, а онда, или ко је давао знаке живота, па уколико би, онда их оверавао. То сведок А1 окривљени не помиње. Искази сведока оштећених који су саслушани на главном претресу везани за догађај од 01. априла '99. године у селу Љубенић разликују се од исказа Рашковића и сведока окривљеног А1. Опет и ту постоје велике разлике. Такође искази сведока оштећених су контрадикторни међусобно, а разликују се од изјава које су раније давали Еулексу и Тужиоцу за ратне злочине. Међутим оно битно да ли се неко пробудио ишао доручковао и шта је доручковао. То су небитне ствари за овакве ствари. Али је битно колико је лица пуцало, колико је људи било у том сељачком воду. То су битне ствари, јер се то ставља оптужницом. Ту не могу да се тако разликују. Ако ћемо да доносимо праву одлуку.

Међутим, оно у чему се подударају искази оштећених, сведока оштећених, јесу чињенице, следеће чињенице. Сваки од саслушаних сведока говори о томе да су сами напуштали своје куће и да српска војска није улазила у њихове куће, већ да су их старији становници села обавестили да напусте куће, што је исто разлика у односу на ову двојицу. И крену ка центру села. Сведоци оштећени кажу да су видели мали број војника, тог дана, па тако Арнуш Укшинај, каже да

је видео пет војника, док је пролазио кроз село. Мифтај Укшинај је видео тројицу војника, а оно што је јако битно је да су сведоци оштећени Бесим Хускај и Садих Јахурате који су били у групи мушкараца код зида, близу џамије, и преживели, сада опет имамо сведоке очевице који су преживели догађај, значи, и изричито рекли да је ту било само тројица војника. То су очевице, то су људи који су били ту, преживели. Ови сведоци су у својим исказима описали те војнике које су видели, па чак навели и имена двојица војника, опет ја их нећу помињати. Али ниједан опис нити изговорено име и надимак, не одговара опису, имену, како год хоћете Милојка, и то је увек проблем где нико не описује човека који врши толике злочине, нико га не описа. Ево, ни Љубенића.

Подсећам да се у оптужници наводи да је ту било најмање петорица оптужених, међу којима, наравно, и Милојко. А такође сведоци А1 и Рашковић, су у својим изјавама рекли да је ту било много више војника. Опет неко лаже. И да се пуцало из више оружја, што је потпуно различито од онога што су изјавили сведоци који су преживели, а и сам тај догађај, значи ова двојица преживелих сведока описују потпуно другачије од сведока Зорана Рашковића и сведока окривљеног А1, тако што сведок Садих Јахурате уопште не помиње да је након пуцања у окупљену групу мушкараца, пришао један војник. То је баш најспецифичнији део тог дела оптужнице. И проверавао да ли има преживелих док сведок Бесим Хускај говори о томе, али потпуно другачије у односу на исказ Зорана Рашковића, при чему уопште није видео како изгледа тај војник, нити се сећа да је војник изговарао било какве речи. То су врло убедљиве, упечатљиве речи. Нико их није чуо, нико их није видео, само их Рашковић види и чује. Опет само он.

Ниједан од сведока оштећених није описао војника који би указивао на оптуженог Николић Милојка, ако је вршио убиства издвојених цивила и испаливао рафале изговарајући речи, као што је то наведено у оптужници. Ниједан од сведока оштећених није препознао Николић Милојка, чак ни са фотографије.. Ту чак ни фотографије нису помогле. Значи, ту га нико није препознао. Које су на незаконит начин, као што сам рекао, извршене. Ни сведок окривљени А1, иако је био све време присутан, и наводно видео убиства издвојених цивила у центру села, није видео да је Николић Милојко више било каква убиства цивила, газио по телима погинулих и рањених, и проверавао и причао оне чувене уметникове речи, о Балији и Алији. Значи, дакле, једини доказ који терети мог брањеника за злочин у селу Љубенић јесте обавештење које је грађанин ПС дао тужиоцу за ратне злочине 18.01.2011. године. О мотивима сам причао у ранијем делу, ту се нећу понављати. Али ћу само додати да се одлука суда никако може заснивати на његовом исказу, поготово у тој форми, некадашњем члану 504-ђ ЗКП-а, донети.

И само ћу још нешто што је врло специфично. Сви смо овде имали прилике да слушамо и гледамо сведока Рашковића. Снимили смо неки његов профил, свако га је доживео на неки начин. Али видите, то, „Још си жив Балија, зар и ти Алија“, или већ у том контексту, рецимо то апсолутно, ја како сам снимио профил тог човека, то само њему може да падне на памет, уопште, потпуно небитно да ли се тако догодило, то је реченица која само њему може да падне на памет. И кад измишља, може само њему да падне . То, рецимо, какав

сам профил сведока А1 схватио, рецимо њему то никад не би, баш таква реченица, то мора много јак уметнички карактер да буде, да би једну такву реченицу... Свако би други рекао, дошао, изоверавао, али, он додаје тај моменат, као што додаје оно упечатљиво, како бежи из куће, па га рикошет погађа, то тачно уме он, даје једну ноту својој књизи, свом том ремек делу уметничком, даје један крем на тарту и убацује такве неке реченице. Као, рецимо, исто нешто, што не знам зашто тужилац стварно то, то смо га сви питали кад је толико веровао Рашковићу, зашто није оно силовање чувено са тромболом, како се зове, ставио у оптужницу

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причали смо о томе.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Не, не, друго нешто хоћу да кажем. Исто је специфично како је описао, он на врло специфичан начин, баш да је ту ноту његову. То је само његов болесни ум могао да измисли, верујте ми. Верујте ми. Све да се догађај и тако десио, те реченице није било сигурно. То је поента, то је Рашковић. То желим да вам предочим. Мислим, то нисам до сада говорио, то сам први пут сада рекао, јер је везано за село Љубенић.

И још само село, мислим, њему је све стављено на терет, ја морам да обрадим сваки део те оптужнице, ја се стварно извињавам што време, овај, ви знате да сам увек поштовао веће и да се ничему нисам противио.

Наиме, тачком 31 и 32 оптужнице, мом брањенику се ставља на терет да је заједно сад, сад је већ са Булатовићем, у двориште куће Садрија Раме под претњом оружја окупио чланове породица Рама као и Шабана Незирија, и чланове његове породице. И од присутних одузео и запалио лична документа, отео новац, да би затим наредио оштећенима Садрији Рами, Фатому Рами, Ваљдети Рами и Бајраму Рами да пређу у двориште Санија Уке, где им је наредио да уђу у шталу, постројио их, затим од оштећеног Бајрама Раме одузео злато, ударио га кундаком пушке и пустио да оде. И пустио да оде, па је потом лишио живота, овог је пустио да оде, а овог је пустио да оде, а овог лишио живота, Садри Раму, Фатона Раму и Ваљдета Раму. Подметањем пожара у штали, запалио тела убијених, и потом приморао Шабана Незирија да уђе у своју кућу, где је и њега лишио живота. И то је тужилац ставио на терет мом брањенику. И то. Више сведока везано за ову, за крађу, је пре свега путем видео линка, испитано на околности догађаја који је на наведени начин описан у оптужном акту. Међутим, ниједан од испитаних сведока није несумњиво указао на мог брањеника као директног извршиоца ових кривичних дела. Сведоци Сани Ука, Љаурете Рама, Бајрам Рама, на потпуно различит начин описују детаље овог догађаја, као и лице које је тог дана наводно вршило убиство, пљачкање и паљење. То је врло битно. Потпуно другачије га описују. Па ево сад видимо. Шта више, нико од сведока није ни видео предметна убиства. Али их је тужилац ставио у оптужницу, и то наравно Милојку. Сведок Сани Ука, даћу анализу једног по једног, значи је пред Еулесом описао лице које је одвело оштећене у шталу и наводно извршило убиство, као мали, дебео, маскирне панталоне и кошуља, тамна коса, тамна коса, тамније пути. Као Циган. Ево, цитирам то. То је цитат како описује, јесте, као Циган. Да би након што су му на незаконит начин показане фотографије од стране тужиоца за ратне злочине, ради препознавања, додао да је то лице носило мараму, значи, нигде не помиње, то је та

аутосугестија, нигде не помиње мараму пре тога, описује лице, лице уопште не одговара оном које му се показују слике, али сад ево га и носу мараму. Видео сам сад, ма јесте, имао је и мараму. Овај сведок је на претресу указао на човека са марамом као на извршиоца, опет наравно преко фотографија, са процентом, и увек иду ти неки проценти 60-70, ја не знам уопште, иначе сам био, када сам имао прилике да мало прокоментаришем о овоме, каква је то извесност у препознавању, какав је то проценат у препознавању, то ми нико није објаснио. Какав је то проценат, 30% га је убио, 70 није. Значи, једноставно, то у процентима препознавање, играње са људским судбинама. Једини злочин који је мој брањеник учинио, јесте што на тим фотографијама, понављам, по стоти пут, има мараму. Чини ми се да сам ја ту мараму ставио, да би то било исто, био бих ја тај са 60-70% процењене вероватноће.

Ето, оно што и на тој фотографији може да се види, баш на тој фотографији, не говорим о њему како су га описивали, описала лица, него баш на тој фотографији се види та јарећа, како је нико, нико није рекао то лице је имало ту јарећу, али то се, он је имао током целог рата. Да ли је Циганин, да ли је дебео, то можемо да проверимо. Осим тога, тај сведок у својим изјавама сваки пут различито описује и детаље овог догађаја, прво каже да је било петорица људи у штале, онда каже четворица, затим прво да су била отворена врата штале, па је онда могао да види, и чује викање, онда да су ипак била затворена, али је наводно касније чуо пуцањ, значи и он је потпуно контрадикторан. Као и то да је, значи, својим очима видео како тај с марамом убија Шабана Незирија. Да би затим рекао ипак није видео, него је само чуо пуцањ. Е, то су огромне разлике. То је нешто што не може да се види. Прво је видео убиство, па није. Па такве ствари се не заборављају, па само чуо пуцањ. Очигледно је да су искази овог сведока међусобно потпуно противречни и контрадикторни, не само то, већ се разликују од исказа других сведока. Тако рецимо, сведок Љаурете Рама прво описује лице које је њеног оца, брата, стрица, одвело у шталу Санија Уке, као високог. Ево га опет нови опис. Високог, снажног човека, црни повез око главе, обојеног лица, имао пушку и пиштољ, бомбе, а затим пред, значи, то као нижег човека са марамом на глави. И приликом, е, ово је исто битно, ова сведокиња сада, значи и када гледа те фотографије, обележава више лица, потпуно различитих лица као једно лице, као једног учиниоца. Значи, два различита лица, она, е, добро, добро.

Такође ова сведокиња, исто, што је битно, изјављује, на претресу, признала да је препознавање пред тужиоцем за ратне злочине обавила тако што је прво погледала фотографију, то је она рекла, које су јој показане, па тек онда описала војнике које је тог дана видела у дворишту. Тотално кршење закона. Односно, да није прво описивала лица па тек онда погледала фотографије на који начин би се бар иоле испоштовале одредбе већ више цитираног члана 90. Наравно, ни ова сведокиња, као ни претходни сведок, није видела ко је убио њеног оца, стрица и брата и ко је запалио шталу. За овај догађај је од посебне важности био је сведок Бајрам Рами, који има, према оптужници, који је према оптужници одведен у шталу, са још три члана породице Рама, па затим пуштен. Овај сведок, то је исто, уважена председнице, битно, овај сведок је на претресу одржаном дана 21.02.2013. године потпуно другачије од осталих, пазите, ово је

очевитац, човек пуштен, описао војника који их је одвео у шталу, који је дакле од њега узео златник и ударио га, па га пустио и остао у штали са осталима. Наиме, он у свом исказу је рекао да је тај војник носио шешир, сад имамо потпуно треће лице, носио је шешир, односно, након што је описао шта му се десило, на питање тужиоца да ли је то урадио онај војник са марамом, одговорио је „Не овај са марамом, него онај други који је носио шешир“. Сад је са шеширом. А што је констатовано у транскрипту аудио записа са главног претреса 21.02.2013. године. Осим што потпуно другачије описује то лице, овај сведок другачије описује и сам догађај. Из његовог описа се закључује да нико осим људи, то је веома битно, значи који су одведени у шталу, није могао да види, није могао, само је овде описао који нису могли да виде. То он каже.

Значи, имајући у виду исказе ових сведока, никако се не може са сигурношћу утврдити ни како се заиста десило злочин, а камоли ко је том приликом извршио та убиства, одузимање документа, новца, као што је то оптужницом наведено на терет.

И, завршавам, желим, брзо ћу, ево, управо завршавам. На крају, ја сам дуго покушао да и сам анализирам зашто би, то увек свако од нас поставио питање, зашто би баш неко Милојка овако најцрње нагрдио оптужницом? Ако он то није урадио. Мора да постоји неки одговор. Ја мислим да има за то врло, врло дебелих аргумената и оправдања. Прво, зато што се ради о једном сиромашном човеку без породице, без игде икога, за кога нема ни ко да стане, и за којим, можда ће грубо бити да тако кажем, неће нико ни жалити, ако данас добије 20 година затвора, ко ће, нема оца, мајке, нема породице своје, ко ће њега, можда Рашковић који га је у све ово и увукао, али не верујем ни он.

Други разлог зашто је, по мом мишљењу, баш одабран Николић Милојко, између осталих, је његов неспорни ауторитет, али ауторитет борца, храброг човека, ратника, правог ратника, који је дефинитивно и на ратиштима у Босни и Херцеговини, и на ратиштима у Хрватској и на Косову и Метохији, био борац. И то је једино што овде нико, ама баш нико није спорио. И онда је натоварити тако неком, много лакше него неком ко метак није опалио, ко је био негде увек у некој позадини, опет се враћам на оно како Рашковић описује те људе, који је био девојчица, или неки, не, ови су убедљивији, овде ће пресуда и 20 година бити убедљивије кад се то стави Милојку. Зато што је ратник, зато што је био неки ауторитет у тој причи и зато претпостављам да је други разлог био због ког је он изабран да буде на овом месту. И оно што је исто тако битно што, за једног патолошког типа, као што је Рашковић итекако је битно, можда није за нас, ми смо колико толико нормални људи, али за њега јесте. Знате, имамо ми једну жељу да неког опонашамо, да личимо на неког, да будемо као неко, сваком се од нас та жеља појављује, некад у животу, имамо неке узоре, неке неостварене снове. Ја мислим да је Рашковић желео да буде као Николић Милојко. Никад није био. И да је можда управо тај однос баш њега определио да му овакве ствари ставља на терет. Говорим о овом делу где га описује као извршиоца ових гнусних ствари. Оно о фотографијама нећу више да понављам. Међутим, шта мало коси, све би ово било феноменално уклопљено и ова оптужница и данас-сутра пресуда, е, шта се не уклапа ту? Не уклапа се две ствари, значи, зашто ако је Милојко био такав пљачкаш, ево га учествује у свим пљачкама, то је огромна

количина новца, зашто је тај Милојко , неспорно доказано, од краја тих сукоба на Косову, значи до његовог хапшења, радио најтеже физичке послове, једно време је радио и у полицији, али је радио, да би се прехрањивао, да би се издржавао. Зашто? Могао је неки штек добар да склони, и да живи лепо ко господин човек, ма и да не буде овде, да буде хиљадама километара далеко. Пазите, то су огромне пљачке, огроман новац. Па и Рашковић каже да неки који су били , то смо сви запамтили ту реченицу, који су били нико и ништа пре рата, постају велики богаташи, то Рашковић каже. Е, то се мало не уклапа само у ово. И друго нешто ново, видите, ово како је тужилац оптужницом ставио на терет, то само психопата може да ради. То нормалан човек не може да уради никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опомиње се бранилац окривљеног Николић Милојка, адвокат Драган Палибрк да...

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Психопата може да учини такве злочине. Ви мени изгледа не дозвољавате ни да завршим реченицу. Не, тужиоцу нисам реч нисам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не говори , како сте рекли, психопата.

АДВ. ДРАГАН ПАЛИБРК: Психопата, то је научни израз. То је научни израз, уважена колегинице. Али добро, нема везе, ја сам једини опоменут у завршној речи. Такав сам однос имао током целог поступка и нема проблема.

Значи, и у завршној речи сам опоменут. Значи, ове злочине, како су у оптужници наведени, може само психопата, сада да довршим ту реченицу, ја нисам рекао нико да је психопата , овде нисам никог, а психопата је законски израз. Значи, само психопата, патолошки тип, може да изврши овакве злочине. Е, сад, да је Николић Милојко психопата и патолошки тип, 50 година пуни ове године, па ваљда би још једном у животу, барем још једном раније у свом животу, учинио силовање, убиства, пљачке. То што је он неосуђиван, то никакво, па наше тужилаштво је о свему обавештено, да се икаква истрага против њега водила на ратиштима у Хрватској, много гнуснијим подручјима или у Босни и Херцеговини, или било где друго на Косову. Па шта је , постао је само тог дана психопата, није био ни пре тога, ни после тога? Просто ћемо то тешко да поверујемо. Ја ћу барем тешко поверовати, нема везе. Ја са овом завршном речи покушавам савест са себе да скинем. И мислим да колико толико ћу успети.

И само хоћу да кажем још последњу реченицу. Његова највећа грешка је што је био у одређеном тренутку на одређеном лицу, на одређеном месту, и са одређеном групом људи. И то што није хтео да говори о тим лицима, тим догађајима, и то је највећа грешка, и то је његов највећи злочин. Значи, ја то морам по закону да кажем, шта ја мислим о томе каква ће пресуда, то ћу задржати за себе, али ја морам да кажем да ја предлажем да се мој клијент ослободи од свих ових навода који су му оптужницом стављени на терет, објаснио сам како, а сада остављам судском већу , ја сам рекао оно што сам имао и са себе сам свалио...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите,

У завршној речи за коју председник већа констатује да је завршена у 16.39, након два сата, бранилац указује на тешкоће које је одбрана имала током поступка, незаконито спроведену истрагу у поступку који се односи на села Пављан, Захаћ и Љубенић, разлике и неистинитости у исказу сведока Рашковић Зорана, те на чињеницу да нема ниједног доказа који доказује наводе оптужбе, да је окривљени Николић Милојко извршио кривично дело, па предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Хоћете одмах да пређемо и на завршне речи окривљених? Хајдемо, завршне речи окривљених. Прво, хоће Николић Милојко, одмах да се надовеже на свог браниоца? Хоћете лекара? Хајдемо онда прво оптужени Топлица Миладиновић.

ЗАВРШНА РЕЧ ОПТУЖЕНИХ

Завршна реч оптуженог Топлице Миладиновић

ОПТ.ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Дobar дан. Поштовано судско веће, ја, као прво се у потпуности и у целости придружујем одбрани мога адвоката коју је он јуче у завршној речи изјавио. Следеће могу да изјавим да ја нисам никоме наредио, особито Небојши Минићу да уради оно, и било што, што је дато тамо у овој задњој, у завршној речи од тужиоца. Следећа ствар, сведоци који су сведочили против мене, прво Рашковића, друго овога Обрадовића, и трећега, мислим, ја их наводим тако, по неком мом редоследу и Влаховића, ја њих не знам. Њих сам упознао овде у току овог процеса. Влаховића, за њега сам чуо, додуше, лично нисмо имали контакта, али што год сам чуо, чуо сам нешто најгрђе о њему. Ја сам војник од 14. године, значи буквално од 14. године, задужио сам пушку и положио сам заклетву. Значи, цео живот сам војник. У том раздобљу, значи комплетно, увек сам обучаван и у Титово време, док је била ЈНА и тако даље, да поштујем одређена правила, пре свега према својим војницима, а и у евентуалном рату. Додуше, нисмо се спремали за неки рат, барем тад, неки грађански рат, него за неки други рат и тако даље. Ја сам положио заклетву и трудио сам се да то све што сам положио ту заклетву, спроведем, не зато што се мени ратовало, ја имам породицу, која је увек и дан данас трпи због тога, него да бих испунио своју обавезу коју сматрам да је света за сваког официра и ја се с тим поносим.

Хтео сам можда још нешто да кажем, али то је већ залази у сферу емоција, јер сам пуно преживео у свом животу, пуно људи који су дали живот за ову државу, говорим пре свега за официре, апсолутно не омаловажавајући војнике, су били испуњавали дужности, чини ми се пуно боље него ја. Понекад ми је жао што нисам погинуо, верујте. Ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите,

Придружује се завршној речи свога браниоца. Наводи да је испуњавао своју обавезу као војник, бранио своју земљу, и да никада није издао неку незакониту наредбу, посебно не покојном Небојши Минићу.

ОПТ. ТОПЛИЦА МИЛАДИНОВИЋ: Ја немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужени Поповић, можете Ви. Ако ћете говорити дуже, молим Вас, кажите, да направимо паузу. Добро. Укључите микрофон.

Завршна реч опт.Срећка Поповића

ОПТ. СРЕЋКО ПОПОВИЋ: Имао сам намеру цео дан, зато сам и спремио цео процес, четири свеске, али сам одустао, после излагања господина Борковића, мог адвоката и у потпуности се слажем с њим. Него сам хтео, пре него што почнем ја уопште одбрану, завршну реч, да се током процеса мојих испада и може се рећи до граница ненормале, некад сам имао можда разлога, некад нисам, ја се превасходно вама, као већу, извињавам, дотичној дами овој, господи овамо. Што се тиче тужилаштва, ви знате моје мишљење о њима, тако да никада од мене неће добити извињење.

Хтео сам дуже да причам, али да почнем само нешто укратко само. Ја сам дете родитеља који су рођени у Скадру, некада престоници Зетске бановине, а сад граду и територији Албаније. Вољом моћника запада, 1912. дати њима. У тој вољи моћника, тада је остало 55.000 Срба на територији града Скадра и територији која се зове Врака, значи, од мора до Горњих Куча. Моји су родитељи од толико имовине морали кесу и Метохија. Да би доживели сличну судбину 1941. , све што су имали, све им је одузето од бјежања од Ораховца, мог села Радаске, према Чакору, у Пећи, до те територија, све им је узето. Мој отац је доживео као двадесетогодишњак да буде испребијан, да се лечи преко пар месеци у Патријаршији, Крајем '41., успио да побегне на територију Црне Горе где се прикључује Четртој црногорској бригади, после касније Првој пролетерској, после рата први поручник и у генералштаб. Значи ја сам дете човека који је неки, вероватно није ни он знао шта комунизам ни шта је, али је имао ту срећу или несрећу да налети на партизане. Тако да не можемо да будемо ја...два стрица рођена су робијали четири година у Немачку, очев стриц такође четири године, значи не могу да будемо из породице. Мајчин отац носилац споменице '41., не могу да будемо особа која мрзи неку народ али не волим особе које моју државу не воле, који моју химну не поштују, који моју заставу не поштују, никад нисам устао директно против албанског народа да етнички чистим, па ни тог 14-ог.

Него нећу се више дужити јер хоћу нешто друго. Господин тужилац је мењао неколико пута мени пресуду, те ону тројицу уза зид, те онога у Пављане на камену, на пола метра раздаљине, те онога на ливади у Захаћу, одустало се од тога јер ниједан сведок, ја вам се кунем господо, био сам, реко сам још од истражног судије па до данашњег дана да сам за моју несрећу био тог дана тамо икако сам се кретао и куд сам тачно прошао и све, и све би ја то опростио јер је

тужиоц нормална ствар, да му не падне оптужница он мора удесетостручи све и свашта па и моја убиства на хиљаде шиптара. Али ме боли нешто друго. Медијска кампања, силовање, па ћу да почнем од те пљачке силне. Господо од толиких силних пљачки ја морам да се извинем Вама, већу, ципеле господин Зарубица, доктор прије три године дао мени у затвору, носим их и дан данас, гардероба су ми пећанци дали, моја је породица живела од осам ипо хиљада динара, ја не могу ван Крагујевца нигде да идем да бих успио некако да их прехраним, срећа је та што су ми деца сад пунолетна да је успело старије дете некако да се запосли, али оно што воли да ради, волио је у саобраћајну да иде, али му не дају као мене што нису дали у војну школу због мог оца који је инфорбираоц. Ја господо пљачка а живи ми породица у бараку, ја туђу гардеробу, него да скратим и то да вам не узимам времена, хтео сам нешто друго. Ганимете Никчи, зашто би ја њу звао да дође овде, неколико пута сам упоран био да дође овде да би доказао да нисам ја тај, јер у животу ако нешто мрзим то је малтретирање жена, јер мајка ми је остала удовица са 28 година, преко ње гледам сваку жену другачије, све је могло да ми се препише само могу да кажем нека је стид онај који је то писао, све је могло да ми се препише људски је да се напише па нек буде шта буде, а тужилац мора да пише јер му је наређено, одакле му је наређено. Силовање. На питање мог адвоката дотичну даму да ли је тај што је командовао имао неко обележје? Дотична дама је рекла да, имао је на левој руци тетоваже и на рамену у виду крста нешто. Зато сам Вас молио да погледате Радмиле Отовић каталог, где ћете видети ко има тетоважу, а да би вам се извиную стварно, искрено да вам се извинем, ја морам нешто да урадим. Да ли видите овде тетоважу игде. Небојша Минић је тетовиран, Небојша Минић је описан као и Рашковић, верујте ме да је у мом присуству, да сам доживио тако нешто да видим да се силује неко испред мене убио би га, ни трепнуо не бих, јер код мене жена је заштићена. Ја сам човек из народа, покушао сам да будем неки тобоже борац. '91., сам се јавио у Хрватској да би том напаћеном српском народу којег сад овде у централној Србији зову усташама, који нас из Косова и Метохије називају сада шиптарима, а жао ми је што није господин Радоњић овде, да му кажем шта је етничко чишћење кад је 55 хиљада Срба са територије Скадра истерано за 20 година. Данас Срба у Скадру живи непуне 2 хиљаде. Верујте ми '92., кад су дошли у Бабалоћ оно што помиње, младеж није знала српски, Мартиновић није писало Мартиновић личне карте су Мартинај, Пешукић-Пешај, Ђиновић-Ђинај, јел то демократија запада и Албаније, него да вас то не...него да ово завршим јер стварно, искрено сам хтео од А до Ш, од 1912. до све шта се дешавало, али нећу јер нећу да вам одузимам време, једно, друго него само да вам се извинем и да вам се захвалим, а господину тужиоцу онај који је хтео и требао да заштити то, који је био овде сведок, код кога сам ја био и рекао да Небојша Минић са својом дружином пљачка и ради нешто што не треба и што није војнички, дрхтао је овде, али ви нисте хтели да верујете у то. Не стидим се ничег што сам доле урадио, ама баш ничег, и нема чега да се стидим и реко сам вам како сам ушо. Ако сам убио у долини луга, чак сам отишо на 400 метара у кругу, ако сам у тој територији неког убио то су моји, ја сам их убио. Али по селима једина кућа у Ћушку, Пављане, Захаћ, једина кућа у коју сам ја био била је Агима Чекуа кућа, кад су дошли

булумента Небојша и Рашковић, кад су почели...на крају Агимова сестра је одлично описала Рашковића да је по дворишту пуцао, убијао кокошке, шта све није радио, описала у оригиналу све, а Ви господине сте све то преписали мени. Зашто сте преписали мене? Зато што сам ја са Наташом Кандић за Илиндан '98.године у Прилепу разговарао као сад с Вама, она се тада представила као новинар и имала акредитацију РТС-а, Телевизије Београд и камерман Телевизије Београд, а они у ствари тај су снимак послали СНН-у, малог Бјелошевића који је погинуо тог дана, Стојановића, Шуљевића су приказали као броце ОВК. То је, зато сам ја хтео да је питам, а Ви ми нисте дозволили.

Боли ме све господо па и моја Метохија која се сад зове Дукађини, моја Метохија која је стара скоро 2000 година, а Дукађини је названо по Леку Дукађинију албанском краљу из 912.године. Па онда Ви то видите шта се дешава, па се мој Урошевац зове Феризај, моје село Радост више се не зове Радост, бог ти зна како, а Ви мене овде називате господине свим и свачим, и све би Вам опростио али ово за силовање никад нећу. Хвала најлепша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Придружује се речи свога браниоца, понавља одбрану, да је био сам у селу Ћушка, сам у кући Агима Чекуа, али да није вршио никакве злочине, само се борио за своју државу и затим да би појачао своју одбрану да није извршио кривично дело силовање, јер није тетовиран, свлачи се у судници. Предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Да ли има још неко ко ће кратко или да направимо пет минута паузу? Да направимо 10 минута паузу.

За овим се одређује пауза у трајању од 10 минута.

Седите, настављено у 17.18 након паузе ради одмора.

Дакле као и мало пре браниоци, да не констатујемо поново, сви оптужени. Хоћемо ли онда овим редом како је то било у овим оптужницама, прво оптужени Сокић Абдулах. Можете Ви? Изволите.

Завршна реч опт.Сокић Абдулаха

ОПТ.АБДУЛАХ СОКИЋ:

Добро вече. Овако пре моје завршне речи морам нешто да прочитам овде што тужилац, кад је мене тужилац дао на договор о признању кривице, да би ја признао кривицу да су самном у групи учествовали за тријаж Кастро, Момић, Шумадинац, Бобан и Мишић никад ја на то нисам хтео да пристанем, није било ни договора, а за тај договор ми је нуђено три године затвора. А сада се питам зашто ми се додељује 15 година затвора, то је што сам требао да се договорим а

нисам могао да се договорим зато што ови људи самном нису ни били никад у групи. Самном у групи је увијек био Дунђер, Мемо, Рашковић и још двојица, тројица бораца, не могу да се сетим имена. Овдје на страни 23/72 под командом покојног Минић Небојше наредбу за напад на цивилно становништво и расељавање цивилног становништва из села Љубенић, Ћушка, Пављан и Захаћ извршавају оптужени Поповић Срећко, Кастратовић Славиша, Богићевић Бобан, Момић Ранко, Николић Милојко, Мишић Синиша и Булатовић Дејан, а заједно и са њима Абдулах Сокић у селу Ћушка, Пављан и Захач. Ја у Ћушкој јесам био то сам признао, Пављан и Захаћ нисам био. А зашто нисам био Пављан и Захаћ? Зато што сам из Ћушке, као што и заштићени сведок Рашковић Зоран сам изјавио да сам отјеро неки ауто а то је била „лада“ нека, ајде, како је он то изјавио овде, значи у овим селима нисам могао да будем никако. Овде на страни 32/72 идентификација извршиоца најбоље даје А1, који међу извршиоцима напада на цивилно становништво у овом селу идентификује оптужене Поповић Срећка, Богићевић Бобана, Булатовић Дејана и Сокић Абдулаха који учествују у претресању и присиљавању цивила из овог насеља да се окупе у дворишту Брахима Гашија. Ја сам фино у својој изјави кад сам давао истражном судији и јавном тужиоцу навео сам да нисам био ни у једној кући да сам све што сам радио да сам видео те цивиле испред школе, значи никог ја нисам ни тјерао, нит сам пљачкао ни, то сам већ поновио 1000 пута, али неким случајем догађаја како се договорио јавни тужилац са својим свједоцима и мене сврстава у те пљачке. А има тога пуно овде нешто сам ја обиљежио, ајде, и морам да напоменем и ово док је трајала истрага, негдје сам ја вјероватно спомену Ранка Момића, ја тог Ранка Момића нисам ни познавао, тада је било, ја сам ваљда био у јединици неких десетак дана, Ранка Момића и већину њих нисам познавао зато што нису ни живели у тој кући гдје је била команда. У тој кући смо живјели ја, Вук, Мемо и један кувар што му не знам имена. Значи Момић Ранка нисам познавао у то вријеме, можда сам нешто премонтовао па сам реко да је убио неке цивиле тамо.

Исто овдје страна 35/72 интересантна је изјава Сокића који каже и детаљно описује догађаје у центру села, што нисам могао да опишем догађаје, никад нисам ни био у центру села, по Минићевој наређењу припадници јединице истеривали су мештане из кућа и пљачкали их у центру села овде оптужени Сокић говори о школи као центру села гдје су ин најпре опљачкали, затим извршили тријаж, одвојивши војно способне мушкарце док су женама, старцима и деци наредили да тракторима напусте град, да напусте село, мало ме мучи ова ћирилица, ја ћирилицу у школу никад нисам ни учио, мало се мучим сад, ми смо учили латиницу а нисам хтео да тражим да ми се штампа на латиници на босанском језику, али ево ипак ћу се снаћ. Страна 36/72 исто мене овде јавни тужиоц ставља у некој акцији. Овакво казивање оптуженог Сокић Абдулаха као што се може видети у сагласности је са казивањем свих поменутих сведока па нема разлога да му се у овом дјелу исказа не вјерује. Е само ово бих хтио да Вас подсетим, значи овдје ми се вјерује а вамо што год сам говорио у моју одбрану ништа ми се не вјерује. Значи ако ми се вамо ништа није веровало, како ми овдје јавни тужилац вјерује и који је то свједок који је дао неку изјаву сличну мојој, ја би то волио да знам, пошто ово су завршне ријечи јавног тужиоца, ово би требало да занима и вас судије. Ево прочитаћу страна 36/72 то је презадњи пасос,

шта ја знам, вако доле, не знам се ни изразит како треба, али нема везе. О убиству Гаши Ибиша сведочи Реџ Келменди који наводи да је убијен у дворишту породице Ибиша али да је тело пронађено у кући Адема Гашија, ово је сад битно, сведок Сабрије Љуши је пронашла посмртне остатке Гаши Ибиша на улазу у кући Сали Реџепа. Мислим то је велика разлика у завршној речи јавног тужиоца пошто ова два албанца што су убијена спомињу су да су нађена на два различита мјеста, што мислим да је то требао и неко други да прочита али ја сам тако гледао и тако сам издвојио то па да му дам до знања да то није тако. Зато што изгледа не зна ни јавни тужилац ни свједоци гдје су они побијени, само битно је да се нама стави нешто на терет.

Страна 38/72 да је оптужени Сокић Абдулах лишио живота Гаши Суљу такође у центру села и лишио живота оштећеног Гаши Суљу и Гаши Скендера, ту се два пута спомиње један исти човек али није битно, ја мислим да се то ради о двојници људи, потврђује А1. Па бих ја сада молио суд и тужиоца како није вршен доказни поступак за ова два убиства и како се мени може нешто мени пошто говорим за мене, како ми се може нешто ставити на терет ако није вршен доказни поступак, пре што су вршени доказни поступци за мене било је увијек да сам убио нека два НН албанца, да сам убио на улазу у село, а овде ми се нешто ставља на терет по именима два албанца који је изјавио А1, а уопште колико се ја сећам није вршен доказни поступак и то могу да докажем пошто није, нема га нигде, то је највероватније тужилац у договору са А1 негде у некој канцеларији саставили то, шта ја знам како су могли да саставе и како су након три ипо године истраге и вођења овога суда тек сад нашли да сам ја убио Гаши Суљу и Гаши Скендера. То ме стварно ставља у заблуду, више не знам ни кога сам убио и зашто сам убио, НН лица или сам убио овде позната лица док ми ни они нису познати.

Страна 41/72 напад на село Пављан, као што сам раније рекао описује сведок Рашковић наводећи да је цела јединица из Тушке учествовала у нападу у Захаћу и Пављану помињући оптуженог Поповић Срећка, па тако даље идемо, а ту се налазим ја, значи сви су били а ја сам био иако сам ја из Захаћа по његовом исказу отјеру „ладу специјал“ највероватније је била, бјеле боје како је Рашковић то описао, значи нисам мого да будем никако у тим селима и да нисам тјерао ту „ладу“ нисам био у тим селима, нико од сведока ме није видио ни у једној акцији, једино ко ме је видио видио ме је Рашковић и овај други А1, кога тужилац доста добро познаје пошто он кад ја нисам хтео да пристанем на договор, исти тај дан А1 је пристао на договор и био је ослобођен свих оптужби и сад је момак неђе вјероватно тамо у Немачкој гдје је прије био и мене намести та нека убиства, али ето шта ћемо кад тако тужилаштво може да ради без доказа икаквих, без ичега да преписује некоме неко убиство. Ако има икакав доказ ево ја се стављам ту на располагање, значи захтјевам од суда да ми се да 40 година затвора казне ако има икакав доказ тужилац за ова два албанца да сам ја убио, пошто знам, а зна и већина овде да кривични поступак, доказни поступак уопште није вођен против тога, то ми се тек сад ставља у овој проширеној, у ствари није било ни проширеној оптужници, него у завршној речи господина јавног тужиоца.

Онда имамо страна 46/72 оптужени Ранко Момић и Абдулах Сокић признају да су као припадници интервентног вода током ове акције упадали укуће, пљачкали, палили, протеривали становнике села, на записник из истраге 19.05., односно 07.06.2010.године, што није истина, ја би волио да видим тај записник гдје сам ја признао да сам пљачкао, палио куће, добро овде се не спомињу убиства, убиства цивила и шта ја знам протеривање цивила, да ли је мене неко мислим прошло је ту око стотину свједока што из Албаније што с Косова, није битно одакле су, да ли је мене један свједок, да ли је један свједок на мене показао прстом да сам ја неког опљачкао или да ли сам ја неком запалио кућу и шта ја знам. Једино што ми је исто тако било најмештено господин јавни тужиоц ако се сјећате, не могу да се сјетим онај момак као наводно у Ћушкој што је скупљао, онај клинац што је скупљао паре, да је тужилац навео да сам му ја уперио пушку у главу, да сам хтео да га убијем, па тај исти свједок је овдје свједочио кад га је вјерованто госпођа судиница питала да ли је то истина да је реко да га уопште никад нико није малтретирао а камоли уперио оружје у њега. Па тако опет...велику сумњу да је ово чиста намјештаљка што се мене тиче, ја не поричем, јесам био тамо али ја никог нисам ни убио ни опљачкао. Овде на страни, то сам већ рекао на почетку за Момића Ранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте само моменат, ко мења Борковића, нисам констатовала. Ви мењате, нисмо констатовали да нема Борковића.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Извините ја се сад накнадно јављам а рекао је...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђорђевић мења Борковића, добро, мислила сам да можда поразговарате да не износи одбрану него да се држи завршне речи пошто нема Крстића. А Крстића мења Борковић, а сад Ви мењате Борковића.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мењам Борковића а Крстић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крстића је мењао Борковић.

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: А па онда мењам и ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви мењате сада и Крстића?

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Па силом прилика, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, чекајте да видимо да ли имате браниоца. Јел мењате или не мењате Крстића?

АДВ.МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Мењам, мењам, ако пристане наравно човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он је по службеној дужности његов бранилац Крстић.

ОПТ.АБДУЛАХ СОКИЋ: Пристао сам. Да Вам кажем госпођо судија ја уопште не износим одбрану, ја само читам детаље што је господин јавни тужиоц казао у својој завршној ријечи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, можете да се осврнете на завршну реч тужиоца али не тако, то је била само зато што сам ја хтела, иначе се завршна реч не даје у писменом облику, то је преседан што сам ја поделила. Знате, то је преседан што сам поделила завршне речи у писаном облику пре него што су браниоци и ви изнели завршне речи. Наставите Ви сада.

ОПТ.АБДУЛАХ СОКИЋ: Ево нећу, ево прескочићу ово остало пошто знам да то већина није истина, само бих се обратио на задњу страну 70/72 ово опет завршна реч и то нема више од господина тужиоца, тад је показало се у овом поступку да српски народ нема чега да се стиди осим оних не тако бројних злочинаца, значи господин јавни тужиоц већ нас не само прије два, три дана назива злочинцима, а

овде сте Ви опоменули лично не знам господина овог адвоката кад је реко нешто у вези, а сам јавни тужиоц нас назива злочинцима и ако то није доказано да смо ми злочинци и да смо и ако нам се суди за ратни злочин значи не може мене нико да назива злочинцом овде, а не јавни тужиоц. Ја се у потпуности слажем са завршном речју мог адвоката једино могу да кажем да уопште нисам крив за ове ратне злочине зато што их нисам починио. Ово је чисто намјештаљка што се тиче тужилаштва, они да су имали неки доказ они би то давно поднели, не би чекали задњи дан. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро,

Придружује се речи браниоца, наводи да није извршио ратни злочин, био је сам у селу Ћушка где ништа није урадио, након тога није био у селу Пављан и Захач. Ове оптужбе последица су тога што није пристао да закључи споразум са тужиоцем по коме би добио три године затвора а за узврат је требало да сведочи и тврди да су неки од овде оптужених са њим били у групи и вршили тријаж и пљачку.

Добро, Кастратовић.

Завршна реч опт.Кастратовић Славише

ОПТ.СЛАВИША КАСТРАТОВИЋ:

Добро вече госпођо председавајућа, поштовано веће, господине тужиоче и адвокати хтео бих прво да кажем са сам сагласан са одбраном свог адвоката и додао бих нешто на неке ниске ударце од стране тужиоца. Наиме, као прво осврнућу се на оружје које је нађено код мене, то зна и господин тужиоц а вероватно и Ви да то није моје оружје већ оружје од мог брата и другог брата од стрица које је враћено и води се поступак за три метка само која ето наводно су моја, у Краљеву, данас је требало да се одржи претрес али даћете ми ако може потврда или позив. Тако што се тиче оружја. Даље, не знам шта бих додао сем да тужиоц покушава да изврне неке чињенице наводећи где признаје и сам да сам сада био у Гораждевцу, прихвата а да сам могло преко речнице, како каже тужиоц и ако зна да је Бистрица у то време да ни тенком не може да се прође. Тако што се тиче Ћушке да никако нисам могло да будем ту, сведоче и сводици од тужилаштва, на моје се нећу освртати, рекли су шта су рекли, а разлог који тражи господин тужиоц пет до осам година не знам можда што нисам хтео да прихватим две године да признам нешто што нисам урадио. Ја као што знате у затвору сам штрајковао и глађу када сам тражио, а тражио сам на погрешној адреси, требао сам да се обратим тужиоцу и најмањи доказ да сам било какво кривично дело извршио јер не може да га буде, јер нисам урадио никакво кривично дело, тако да од суда тражим ослобађајућу пресуду по свим тачкама оптужнице. И захвалио бих се суду који ценим и поштујем. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала,

Придружује се речи свог браниоца, предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Завршна реч опт.Богичевић Бобана

ОПТ.БОБАН БОГИЋЕВИЋ: Дobar дан, ја ћу врло кратко, придружујем се речи свог браниоца, могу само да кажем да нисам направио никакав злочин, нити сам кога протерао, нити опљачкао нити на крају убио или запалио, тако да немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро,

Придружује се речи свога браниоца, није извршио никакав злочин.

Завршна реч опт.Вељка Корићанина

ОПТ.ВЕЉКО КОРИЋАНИН: Добро вече поштовано веће, поштоване судије, придружујем се што је реко мој бранилац Небојша у свему, само бих на кратко додао ја са овим заиста никакве везе немам, а ово што се мене десило и мојој браћи дај боже да се никад више у животу никоме и непријатељу не деси и нисам крив за ништа и тражим ослобађајућу нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро,

Придружује се речи свог браниоца и предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

ОПТ.ВЕЉКО КОРИЋАНИН: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала,

Завршна реч опт.Момић Ранка

ОПТ.РАНКО МОМИЋ: Дobar дан поштовано вијеће, господине тужоче, адвокати. Овако, пошто за мене се тражи 20 година, ја имам мало више да кажем али ја ћу да говорим колико сам успио овде да извадим све је аргументовано. Углавном Ви ћете о томе одлучити. Ја ћу да кренем по реду како ми је и оптужницом стављено, а једино ми је стављено истина у оптужници што пише да сам припадник 177.ВТО и то прве чете првог вода и ништа више, али тужилаштво ми произвољно ставља да сам урадио неке страшне ствари без иједног доказа и то ме вјерујте ми изненадило и разочарало тужилаштво, мислио сам, не желим да вријеђам, вероватно има сараднике такве као Ивановића и то па није мого ништа боље ни да скупи. И ја ћу да кажем одма на почетку да ме стварно господина Станковића нисам ни виђао, он је коректан био што има то да, што може да склопи то склопи ја сам вас већ једном опомињао да више не дајете дозволе Ивановићу пошто је почео да уцјењује, тамо, вамо, то није ни

важно, исто за неке људе да ми покрије притвор од годину и два, три мјесеца или да добијем двије године па ћу изаћи трећину одма и нећу ићи у затвор, али да кажем да је ту Кастро, Бобан, овај, онај, да сам стајао на капији, да сам видио и тако неке ствари, то је на вама да ли ћете поверовати да ли нећете, то знамо ја и Ивановић господин. Ставља ми се нешто на терет гдје нисам уопште ни био, ставља ми се да сам 01.априла '99.године био у селу Љубенић, нисам био ни у Љубенић, нисам био ни у Капешници, нисам био ни у некој Малој Јабланици, нисам био у још доста тих акција, у неке сам био, можда сам и заборавио како се зову та села, то ништа не кријем, значи кога год буде то интересовало ја ћу рећи гдје сам био и шта сам радио, потврдили су то и свједоци Стојановић Марта из Ковина, Новићевић Мирјана из Будве, и Момић Далиборка из Подгорице. Тужилаштво каже не вјерује се њима, шта ће они друго рећ него вјерује се Рашковић Зорану и А1. Е сад та два храбра и добра момка како их тужилаштво назва који би још били у затвору да није договора са тужиоцем и против кога, против Рашковића тог још три, четири поступка за тешка кривична дјела су се водила, ја схватам зашто је он и пристао на ово. Трима женама поштеним се не вјерује, замислите што ми једна супруга, једна свастика а једна тетка коју сам видио тада у Ковину и никад више. Њима не треба да се вјерује. То је Вама на одлуци да ли хоћете повјеровати та ли нећете, на Вама је. То су потврдили и Поповић Срећко и Николић Милојко који су ме заједно са покојним Шалипуром испратили преко Радавца, гдје је тај несретни Шалипур Видомир и погинуо, где га убише. Ја сам могао ту довести још сведока, могао сам пашенога довести који је се сада објесио прије мјесец, мјесец и по, убио се, он ми је дао ауто, али он би ми био пашеног опет ми се не би вјеровало. Овако, Рашковић је изјављивао да сам у Љубенићу када је Николић, Булатовић, Мртви убио прво двојицу, па је наставио да пуца по гомили. Николић и Вулатовић са њим, а када је њима нестало муниције придружио се и Момић, то је изјава Рашковић Зорана. Касније и Мишића овог јадног убацише ту иако човека стварно не знам, нисам га могао на слици препознати, него сам питао Николића ко је ово, те ми он објасни то је Мишић један био је са нама и тако, стварно га не знам. Даље, А1 измишља неке кривине, зидове, кривине и неки строј где црта тачно где је ко био, али мене и Николића не види, али види зато друге, како они пуцају. Е сада, осврнуо би се на сведочење преживелих, ово сам писао док сам био у затвору значи све, интересовало ме, имао сам времена и писао сам, само ћу нешто што је најважније да издвојим из тих њихових изјава, Амруш Ушкинај од 04.09.2012. године дат у Тужилаштво за ратне злочине, препознао Мртвог и видео га да је носио оружје на којем је био сандук за муницију, то вам је 84-ка, то је тај митраљез, ниједно друго оружје нема сандук за муницију прикопчан, и чуо да је Мртви убио некога, препознао Зорана Обрадовића, каже да није било пљачке нити је видео и чуо да је војска нешто тражила, поново Зоран Обрадовић рекао да породице иду у Албанију и само је он говорио, раздвајао жене и дјецу од мушкараца, са њим био и Мртви, само они, значи понавља само они. Даље, спомиње још нешто што овде нико се на то не обазире, најгоре су прошли 07. априла, видите постоји велика сумња код мене да су све ове за цело време рата, ко је год погинуо и настрадао негде, да су их сада ставили у овај случај, шта је ту било њима 07. априла, ко је то њих напао 07. априла, ако су најгоре прошли

значи тада их је највише побијено, како су сви отишли из села 01. априла када су најгоре прошли 07. априла, то је нешто на шта треба да се обрати пажња. Даље, рекао је још једну интересантну ствар, да су уписали људе који су умрли пре 50 година, чак су и очеве од убијених писали на списак као да су и они убијени. Ми смо имали прилику да га саслушамо овде и мени се чини да је изузетно паметан човек, да скупља неке доказе, пише књиге и тако о томе злочину, значи ја би мало више посветио пажњу овоме. Даље, у својој изјави у ЕУЛЕКС-у опет од 20.07.2010. године, он исто спомиње Зорана Обрадовића који је раздвајао мушкарце од жена, он не спомиње овде да је било 10, 15, 20 војника као што то А1 говори. Даље, још једна врло битна ствар, надам се да ћете на њу обратити пажњу, Дервиш Сумај видео је на вратима џамије лице које је умешано у случај Исе Баљаја, то је ако се сећате онај месар што је убијен и његова породица, имао је црвенкасто лице и возио „опел аскону“, једини „опел аскону“ ко је возио код нас као што је и сам рекао, је Зоран Рашковић, имао је и црвенкасто лице. То ја о Амруш Ушкинају, он није преживио стрељање па не зна колико је било у строју. Мађун Алимехај, из ЕУЛЕКС-а 17.08.2010. године рекао је на месту где је споменик зауставила их тројица Срба који су одвајали мушкарце од жена и деце. Даље, вођа је наредио другој двојници да отворе ватру и сва тројица су пуцали по нама, то је изјава од Мађуна Алимехаја, од Исуфа Авдулахаја исто из ЕУЛЕКС-а 24.08.2010. године, на месту где је споменик био је један војник који је одвајао људе и још два Србина су се придружила овом првом, значи опет тројица. После Адемовог убиства прошло је пет минута, ружни Србин је рекао, то је вероватно Мртви – ружни Србин, је рекао нешто на српском и сва тројица су отворила ватру, опет тројица људи и описује ружног Србина, лоше зубе, ожилјке испод очију, то је Мртви вероватно, спаљену кожу као има и тако. Даље, идемо Бесим Хускај, Тужилаштво за ратне злочине од 04.09.2012. године, исто каже раздвајало их је три човека, један који је био главни вршио поделу, издавао наредбе, то је било на дну села. Па опет каже и он исто значи баца сенку да је Булатовић ту уопште носио 84-ку, опет он каже тај што је убио Адема, то смо све утврдили да је Мртви, носио тешко наоружање, имао реденик око врата, и неки сандук, значи то је опет сандук од 84-ке, то је тај што је убио Адема, то је опет Мртви, и он Бесим Хускај то потврђује. Даље, понавља да су само три човека била на месту раздвајања, није било других војника, видео „пинцгауера“ у близини, да ли је видео да ли није, не знам. Исто то и у ЕУЛЕКС-у понавља, али каже у ЕУЛЕКС-у од 23.06. да су ословљавали именом Зоки, онога који је издао крајње наређење. Да ли је неко можда име, али ако је ту био А1 не верујем да би неко Зоки говорио јер тако се и он зове. Даље, Садик Бериша од 18.08.2010. године, ЕУЛЕКС – тројица пуцала на нас, Гани Бушати ЕУЛЕКС 24.08.2010. године – тројица Срба пуцала према њима. Е онда код џамије три војника, два АП, један већу пушку, зауставили Адема Бушатија и Ибера Бушатија, касније сазнао да је Адем ту убијен, а Рашковић на вратима џамије са „опел асконом“. Садик Јамуртај дато Тужилаштву за ратне злочине 04.09.2012. године препознаје Срећка Поповића на слици, али га није видео у Љубенићу и тако даље. Тројица Срба, два са калашњиковим и један пушкомитраљез, убили, пуцају, али тако исто да каже видео је неке цивиле да пале куће са неким кантама, то је било после акције и свега. При гледању фотографија каже бадава

се труди јер је добро видио само тројицу који су пуцали, то каже и у ЕУЛЕКС-у, само што каже у плавим униформама тројица Срба. Онда описује тамо, дебљи, леви дебљи, овај крупнији и тако. Сада од Албана Рецаја Тужилаштво за ратне злочине, господину вероватно Станковићу, 04.09.2012. године где исто каже једну интересантну ствар, није видио за време док је био у селу да је нека кућа запаљена, ми смо чули да је паликућа неки као ишао левом страном и то је све одмах плануло, горило. Овај момак, момак је чим је 1981. годиште, Албан Рецај, каже да није видио да је иједна кућа запаљена. Даље, Ђевдета Личкај изјава дата ЕУЛЕКС-у, исто га зауставила три војника и прикључила групи одвојених људи. Сва тројица пуцала истовремено у групи. Опет три човјека, нико не спомиње четири, него сви спомињу три. Ово нећу да коментаришем, вероватно је грепка, Србин са тешким наоружањем, млад, не више од 20 година. Једини испод 20 година је био Рашковић тада. Не вјерум је да он носио, можда је узео га, не знам.

Овако. Сведок А1 исто говори да смо сви заједно, па и ја с њима, па и Рашковић, ушли директно у центар села. Рашковић опет говори да сам ја негдје отишао, како је он то, јер он мене увијек види, лево, а он је отишао десно, био као са Кастратовићем и не знам ким још. Значи, косе се ту. Кажу исто како кажу, овај спомиње некога који је се тресао, неће име да спомиње човјеку, ни то, гледао да ли ће он да убије, да ли неће. Тужилац у завршној ријечи јуче напомиње тамо да је чуо да пуцњеви долази гдје смо ја и Николић Милојко, али нас не види. Сад ја то, мени је то нелогично. Чује и зна да сам ту, а не види. Како зна и како чује, како... Можда сам, иако сам био ту, можда сам отишао негдје. Он ме не види, али чује пуцњеве гдје сам ја, а не види ме. То ми је нелогично тотално и та кривина, гледасмо и те мапе и све, нигдје... Знате колика треба да буде кривина 90 степени да неко некога не види, него ајде. Значи, ја сам прочитао изјаве од Јусуфа Авдулахаја, Мађуна Алимехаја, Садика Јахмуратаја, Бесим Хускај, Ђевдета Аљичкај, Садик Бериша, Гани Бушати и свједоци који нису били у, који нису мислим били у томе за стрељање, тамо међу тим народом, него су отишли, Албан Рецај и Амруш Шушкинај и они су сви рекли да је било само три војника и има и њихови описи. Имате моје слике, показивали сте им, нико није прстом у мене уперио, нити сам мршав, нити дебео, нити низак, нити висок, средње висине, значи врло ме лако и упечатљиво препознати. Никад се нисам маскирао, то је за чудо рекао и Рашковић. Чуди ме, али је рекао да се никад нисам маскирао, к'о што и нисам.

А, да. Ја мислим да је то већ и мој адвокат рекао, али ја ћу за сваки случај и то да споменем. Рашковић Зоран од 18.01.2011. у изјави рекао је да је чуо три, четири детонације бомби које је бацио Николић Милојко да би као, ако је ко случајно преживио, да... Па, што да баца ако је већ овјерио или овом да после тог опет бомбе. А нико други није чуо то, само Рашковић Зоран. Чак није ни А1 чуо то. Него ајде, има доста ту нелогичности. И такође, то сам упамтио добро, кад је рекао да је спречавао жене и дјецу да, који су нагрнули јер су хтјели да виде своје стрељане, а знамо да то није тако, барем по изјавама бројних свједока, Албанаца.

Ништа. Да пређем ја на Ђушку. Измјењеном оптужницом тужилаштво ми ставља на терет напад на насеље Дечанска Махала и то је нешто ново на прошлој тој оптужници. Стварно не знам ни гдје је та Дечанска Махала. Ја кажем, можда

сам прошао кроз њу, не кажем да нисам, али замислите нешто. Окупио 40 цивила у кућу Хаки Гашија и опљачкали и лишили живота Хаки Гашија и Селима Гашија. Тужилац то, тужилац базира то на томе као што сам ја рекао да сам ишао негде десно, а то се баш негде десно налази у томе селу. Тужиоче, ја сам прошао и кроз Двор на Уни кад су побијени они инвалиди. Можда сам побио и оне инвалиде. Тужиоче, ја сам био у Кравици кад је побијено 50 цивила, Ви то добро знате. Да нисам ја побио те цивиле? Био сам баш у центру села. Ви базирате значи што сам ја у изјави, ја сам Вам мапу нацртао, ја сам Вам све тачно рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немој да се обраћате тужиоцу.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добро, извините. Није ништа злонамјерно, него мислим... Видите. Ја сам Вам нацртао мапу куда сам прошао, гдје сам ишао, гдје сам тај фамозни „ауди“ узео. Истину говорим, али тај „ауди“ мора да буде из Захаћа зато што је Рашковић рекао и тај „ауди“ мора бити металик плави, а не металик сиви какав је био. А тог „аудија“ нико не спомиње да је нестао и опет ми се ставља. Па и да сам га узео, ако нема газде од тог „аудија“, је ли то кривично дјело? Ако нико није пријавио. Значи, у Дечанску Махалу ту, како тужилаштво ставља, можда сам прошао, али ту нисам видио никаквих 40 цивила, нити сам кога убио ја ту. Видите, сад ми је мало, ја сам мислио и то сам рекао у истрази и овде на суђењу, ја сам мислио да је то све Захаћ, ја нисам знао да је то Ћушка. Ја нисам знао да је ту отац Агима Чехуа, нисам знао до овог поступка, нисам знао да је убијен он ту, Ви мени вјеровали или не вјеровали. Сад ја сумњам да ли сам ја уопште прошао крај тог гробља Хасан Бећ, што сам рекао видио сам неке људе на приколицы и ишао сам тим путем. Да ли је то уопште било то, јер ја ту никакво гробље нисам видио, ја то нисам видио никаквих 100 цивила, ја сам ту видио трактор од 15 до 20 цивила којима сам додао воду и Рашковића и Мртвог који воде једну колону, а знате што знам. Зато што је ту био један брчко јер су му тражили кључеве од аута, ту је био црвени „БМВ“ у том дворишту и то сам Вам рекао у истрази и све, али то никога не интересује. И црвени „БМВ“ јесте био и узео. Е, сад се питам, да ли сам ја уопште прошао кроз тај Хасан Бећ, да нисам прошао негдје кроз...

Рашковић каже да сам, он је првак Србије у топографији, како је сам изјавио, чита карте, мапе без проблема, како то да погрешити да сам ја одвео те људе десно према Захаћу. Сјећате се Ви тога, а не рече према Бистрици, а Захаћ дође овако на другу страну. Па је прво рекао да сам одвео те људе у кућу једну, 20, 30 метара, па касније кад је видио мапе и то кад су му показали тачно је одредио 100 и нешто метара, па чује како Шумадија псује, излеће, па види мене како палим цигару на 100 и нешто метара. Нелогично тотално. О Рашковићу ћу касније нешто да кажем. Ниједан свједок...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ћете излагати, молим Вас?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Имам много, вјерујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате много?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Вјерујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда ћемо... Вратите се на место. Завршићемо другога дана. Ја сам Вас питала јуче колико ће требати времена...

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Пола сата до сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте јуче да Вам неће требати толико, 10 минута сте рекли. Ми тако не можемо да радимо. Значи, не можемо пажљиво да Вас слушамо.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Па видите, не морамо онда...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратите се на место, наставићемо другог дана.

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Добро. Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

За овим суд одређује да се настави излагање завршних речи на дан:

04. фебруар са почетком у 12,00 часова, у судници број 2.

Реците ми господо још једном, колико ће бити потребно.

Момићу, колико још времена треба?

ОПТ. РАНКО МОМИЋ: Нећу више од сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сат времена. Колико треба Николићу? Колико је мало то? Пола сата и Момић сат, то је сат и по. Мишић? Два минута. Добро. Булатовић? Добро, 15 минута. Брновић? 5 минута. 3 минута. Добро. Значи, једно два и по сата. Два и по сата. Значи, почећемо онда у 11.

Значи, **04. фебруар у 11,00 сати, у истој овој судници** наставља се излагање завршних речи.

Довршено у 18,05.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА